2003: Maja Hammarén, Beatrice Ehrström, Elin Johansson, Jennie Öberg, Magnus Oledal, Silje Hogstad, Emma Ströde, Mauritz Tistelö, Stina-Kajsa Eld, Ville Aglo, Thomas Aglo 2004: Sanna Arwidsson, Maj Hassanger, Viktoria Brännström, Emma Ströde, Susanna Asp, Mikael Carlsson, Mikael Lindgren, Malin Ahlsved, Sara Lännerström, Jennie Öberg, Anders Möckelind, Andreas Waldén, Elin Möckelind, Panagiotis Ballomenos, Anna Nilsson, Björn Karlsson, Stine-Ofelia Kildevang, Anne Hiekkaranta, Benjamin Thorgren, Phil Collins 2005: Eliana Ivarsdotter Haddad, Jennie Öberg , Isabelle Andersson , Sara Lännerström , Andreas Waldén, Andreas Eklöf, Stine Vister, Mia Möller , Linda Rönning, Emma Ströde 2006: Birgitta Adamsson, Isabelle Andersson, Gunnel Derning ,Estelle Ferreira, Jens Fröberg, Johan, Granbom, Gunilla Holmlund, Mathias Kristersson, Sara Lännerström, Annika Lindsteth, Mikael Nilsson, Åke Sjöberg, Emma Ströde, Jennie Öberg 2007: Daniel Torarp, Maria Jokitalo, Tobias Nilsson, Johan Granbom, Isabelle Andersson, Emma Kahlow, Sara Lännerström, Magnus Oledal, Åke Sjöberg, Silje R. Hogstad, Emma Ströde, Anna Larsson, Jennie Öberg, Patrick Francesconi, Erik Hårdstedt, Mikael Lindahl, Anja Carr, Niklas Sillén, Daniel Staley, Frida Olgun 2008: Björn Aneer, Daniel Torarp, Tulja Garcia, Louise Garcia, Naomi Clark, Emma Kahlow, Sara Lännerström, Magnus Oledal, Mia Möller Andersen, Sofie Nohrstedt, I-wei Li (Judy), Emma Ströde, Ossian Eckerman, Jennie Öberg, Patrick Francesconi, Erik Hårdstedt, Mikael Lindahl, Sophia Lithell, Calle Holck, Ingela Ihrman, Jonas Hammarbäck, Arvid Larsson, Sara Prussi, Per Hansson 2009: Erik Hårdstedt, Sandra Magnusson, Linnea Rosenqvist, Hedvig Zillen, Jens Evaldsson, Kenneth Alme, Kerstin Gotmark, Anna Åhlund, Daniel Torarp, Mervi Kekarainen, Solveig Lindgren, Boris Stanich, Kajsa Börjesson, Knut Normann, Roxy Farhat, Jessica Granberg, Sofie Nohrstedt, Jens Klitgaard, Björn Aneer, Patrycija Pajak, Olof Svenblad, Moa Schulman, Ceridwen Roberts, Maryam Fanni, Anna Lidberg, Mikael Lindahl, Magnus Oledal, Osyjan Eckerman, David Skotte, Caroline Malmström, Emma Ströde , Boglárka Zsigó, Anna Zett , Patrik Johansson, Johan Eriksson, Saima Malik, Angelica Seger, Nazneen Ayyub-Wood, Zainab Ayyub-Wood, Anna Pajak, Johan Söderlund, Edvard Franza mfl. 2010: Christoph Tempel, Elin Ahlander, Lisa Ahmed, Björn Aneer, Linn Apelmo, Shabane Barot, Johannes Bergström, Peter Birath, Fredrik Bjernelind, Karine Boissiere, Anna Mia Brolund, Aliceson Carter, Seecum Cheung, Malin Dahlberg, Joel Dittrich, Richard Dore, Ossian Eckerman, Inez Edström, Sara Elggren, Hanna Enbuske, Jens Evaldsson, Maryam Fanni, Shabnam Faraee, Matilda Forssblad, Jonas Gazell, Ebba Gyllenhak, Annafia Hansson, Joakim Hedlund, Beata Hemer, Elis Hoffman, Jens Holmberg, Malin Holmberg, Stella Huber, Manfred Hubmann, Erik Hårdstedt, Miyuki Inoue, Nina Jensen, Jana Johansson, Patrik Johansson, Jenny Juréen, Stina Kajaso, Louise Kelpe, Marja Knape, Christine Kriegerowski, Mascha Kriegerowski, Maja Lagusson, Kristin Larsson, Helen Legeby, Laura Leinikka, Anna Lidberg, Johanna Lidström, Tobias Liljedahl, Mikael Lindahl, Ulrika Linder, Clara Lindsten, Maja Ljunggren, Maria Lundström, Caroline Malmström, William Martin, Karine Maussiere, Johan Meisel, Emma Meneses, Eden Mitsenmacher, Anna Neander, Stina Nilsson, Sofie Nohrstedt, Mariam Nordmark, Eira Oledal, Magnus Oledal, Andreas Oliveira e Costa, Mikael Omstedt, Sabina Ostermark, Patrycja Pajak, Ida-Britta Petrelius, Linnéa Pettersson, Skeng, Lisa Renvall, Ceridwen Roberts, Pernilla Rozenberg, Ilona Sagar, Moa Schulman, Mikael Sellersjö, Ester Serrander, Susanna Serrander, Åke Sjöberg, Tina Skantze, Jul-Anton Spielhagen, Petra Spielhagen, Charlotte Stenson, Camilla Sundberg, Olof Svenblad, Mattias Söderberg, Johan Söderlund, Ylva Söderström, Alexander Tallén, Daniel Torarp, Henning Trollbäck, Tanja van de Meulebrouck, Gonzalo Vargas, Jonathan Wahlstedt, Albin Werle, Jakob Westberg, Sara Wetterqvist, Julia Widström, Nora Yous, Kajsa Åhlander, Birgitta Öberg, Jennie Öberg, Noomi Österling 2011: Robin Bale, Jack Barraclough, Emilia Bergmark, Peter Birath, Johannes Blomqvist, Ludvig Briland, Andréas Brännström, Mikaela Cleve, Oscar de Carmen, Ossian Eckerman, Inez Edström, Robert Ek, Tobias Engstrand, Sofia Falck, Maja Fjällbäck, Rachel Horwood, Sepidar Hosseini, Pete Inkpen, Jacquelyn Davis, Patrik Johansson, Jenny Jureen, Stina Kajaso, Louise Kelpe, Sally Kindberg, Henni Kitti, Elton Kore, Loui Kuhlau, Hattie Ladd, Laura Leinikka, Leonela Lilja, Julia Lindemalm, Carolina Ljungström, Frida Ljungström, Frank Marklund, Elena Mazzi, Laura Mendelin, Tom Marum, Emilia Norman, Carl-Johan Rosén, Ylva Sahlström, Eyal Schachar, Lise Seier Petersen, Susanna Serrander, Katarina Seth, Martina Sildén, Kristina Skantze, Rosario Sorbello, Ylva Söderström, Britta Tegby Frisk, Samuel Thomson, Kristina Ullberg, Maria Uvelövn Tanja Van de Meulebrouck, Nicola Woodham, Maryam Fanni, Elis Hoffman, Moa Schulman, Anna Neander, Mikael Lindahl, Daniel Torarp, Sofie Nohrstedt 2012: Carolina Ljungström, Elis Hoffman, Alexandra Unger, Anna Johansson, Stina Kajaso, Elisabet Ericson, Jonas Gazell, Johan Eriksson, Yuji Mori, David Kumlin, Britta Tegby Frisk, Jacquelyn Davis, Gustav

Tomma rum

finns i Sverige

TOMMA RUM finns i Sverige

Redaktion: Jonas Gazell, Daniel Torarp & Jennie Öberg
Formgivning: Jonas Gazell
mail@tommarum.se

Tryck: Tallinna Raamatutrükikod, Tallin 2015
© Tomma rum 2015

Utges med stöd från:

KONSTNÄRSNÄMNDEN | THE SWEDISH ARTS GRANTS COMMITTEE

ISBN 978-91-637-9822-1

Innehåll

9-15 Introduktion
16-23 Malmberget
24-29 Jokkmokk
30-37 Skellefteå
38-43 Free notes in free time:
on my stay at Tomma Rum
44-51 Vilhelmina
52-59 Nordmaling
60-63 Ett samtal med
Stefan Markström år 2003
-och ett samtal år 2015
64-73 Ljusne
74-77 Grängesberg
78-85 Kil
86-91 Fengersfors
92-93 Tomma rum fyller...
94-95 Fest
96-103 Hova
104-109 Tranås
110-113 Intervju med
kultursekreteraren
114-121 Unnaryd
122-129 Emmaboda
130-135 Bromölla
136 HÄR ÄR VI.
HÄR INNE HAR VI DET BRA
137 Mind map
138 cc 2007

En introduktion

Tomma rum startades 2003 och har fram till 2015 genomfört 13 stycken sommarprojekt och ett höstprojekt på mindre orter i Sverige. Varje år tar vi kontakt med kommuner och föreningar och frågar efter rum som vi kan verka i. I utbyte mot lokaler ger vi konst och kultur till orten. Under åren har hundratals människor deltagit och vi har bott och arbetat i lokaler såsom; kyrkor, fabriker, Folkets Hus, frisörsalonger, slakterier, skolor, tipis med mera.

Tomma rum fyller ut ett tomrum både platsmässigt och kulturpolitiskt. Avfolkade kommuner prioriterar inte kultur ekonomiskt. De har å andra sidan ofta många oanvända lokaler. Att söka dessa i utbyte mot konst har visat sig vara fullt genomförbart. Många kommuner och föreningar välkomnar oss till deras ort och varje år står vi inför ett angenämt problem; att välja en plats.

Även om Tomma rum kan påminna om en konstskola eller en institution skiljer det sig åt då det är öppet för alla att delta. Det finns inga inträdeskrav och projektets struktur formas av de som deltar i relation till platsens förutsättningar. Vi ordnar bostad, ateljé och galleri i ett regionalt samarbete. Tomma rum är ett alternativ för konstnärer att komma samman och verka oberoende av status, där hela den konstnärliga processen kan formas av oss själva.

Denna katalog vill ge en glimt, en inblick i ett mycket mångfasetterat och mångbottnat konstprojekt som involverat människor från olika världsdelar, samlade på en liten ort, en kortare eller längre tid, för att bli påverkade och för att lämna avtryck.

Hur drivs Tomma rum?
Tomma rum är ett konstnärsdrivet projekt. Vi söker stipendier och projektpengar och vissa år finns det pengar, andra år har Tomma rum drivits på nollbudget. För att inte organisatörerna ska behöva betala kostnader som projektet har finns en medlemsavgift och

en deltagaravgift. Traditionellt drivs liknande projekt av någon slags avlönad projektledare. Tomma rum byggs däremot av de som deltar och upprätthålls av ideellt engagemang. När vi tilldelas fondpengar går de främst till reseersättning för alla deltagare, ersätting till ansvariga och till inköp av material, verktyg och teknik. I år även till katalogen du nu läser.

Varje höst påbörjar vi sökandet efter nästa sommars värd. Det innebär att kontakta, föra en dialog med och besöka de orter som erbjuder en plats. Vi har vissa praktiska önskemål gentemot vår värd såsom tillgång till cyklar, internet och kopiering. Även att boende och arbetslokal ligger nära varandra. En viktig aspekt är också vilka orsaker kommunen har för att ta emot Tomma rum och om det finns goda förutsättningar för ett gott samarbete oss emellan.

Hur drivs Tomma rum på sommaren?
Tomma rum pågår oftast under en tioveckorsperiod från juni till augusti med ungefär 15 deltagare åt gången. För att fördela det praktiska arbetet finns varje vecka en person som fungerar som kontaktperson, är allmänt ansvarig och är en länk mellan deltagare, kommun och media.

Det finns inga konstnärliga krav eller förväntningar på någon deltagare. Du är helt fri att forma din tid. Du kan initiera en utställning, ett gemensamt projekt, ett samarbete, arbeta helt individuellt eller hitta på något annat. Du tar också eget ansvar för att genomföra dina projekt och hjälps åt med det som behöver göras för att Tomma rum ska fungera. Under middagarna får vi tid att gå igenom praktiska, konstnärliga och andra saker som dyker upp.

Vad är bra?
Öppenheten och oförutsägbarheten. Tomma rum är viktigt och unikt för att det under en kort period skapar möten för många olika verksamma inom kulturvärlden. Detta sker i en inkluderande miljö som leder till ett varierat kontaktnät, nya arbetsmetoder och nya

tankesätt. Konsten blir ofta utåtriktad, inbjudande och interagerande och det uppstår även samarbeten och samtal mellan konstnärer och ortsbefolkningen.

Tomma rums historia visar på flera exempel där projektet har inspirerat till fortsatta satsningar på kultur och resulterar än idag i nya konstprojekt på de besökta orterna.

Vad är mindre bra?
Vår önskan och vår förutsättning är att vara konstnärligt fria gentemot våra värdar. Ofta har dessa en förväntad bild av vad vårt besök kommer att ge för resultat. Vi vinner på att ge en tydlig bild av hur Tomma rum fungerar.

Även om projektet är tillgängligt för alla sprids informationen om Tomma rums existens inom en ganska begränsad sfär. För att bredda projektet behövs ytterligare resurser, tid och engagemang. Tomma rum har ibland blivit kritiserat för att vara kolonialt. Varför behöver landsorten invaderas av samtidskonsten? Behöver den upplysas? Men kanske kan samtidskonsten må bra av att komma ifrån urbaniteten ett tag och andas lite frisk luft?

Alla dessa saker är intressanta med Tomma rum. Varje vecka är unik och föränderlig. Atmosfären är tillåtande och samtal pågår kring alla dessa aspekter.

Hur ser framtiden ut?
I Sverige finns nu 277 kommuner kvar att besöka för Tomma rum. Sen finns det ju andra länder. Ja, svårt att säga hur detta ska sluta. Kanske finns inte ens kommuner om 50 år? Under senare år har samtal förts huruvida vi ska rikta om vårt fokus från lokala myndigheter till att enbart samarbeta med olika föreningar. Detta för att öka vår självständighet och vidga kontakten med grupper som verkar över hela landet. Det finns även ett intresse av att köpa ett Tomma rum-hus för att parallellt kunna tillhandahålla en permanent plats för kreativt skapande. Framtiden är ett tomt rum.

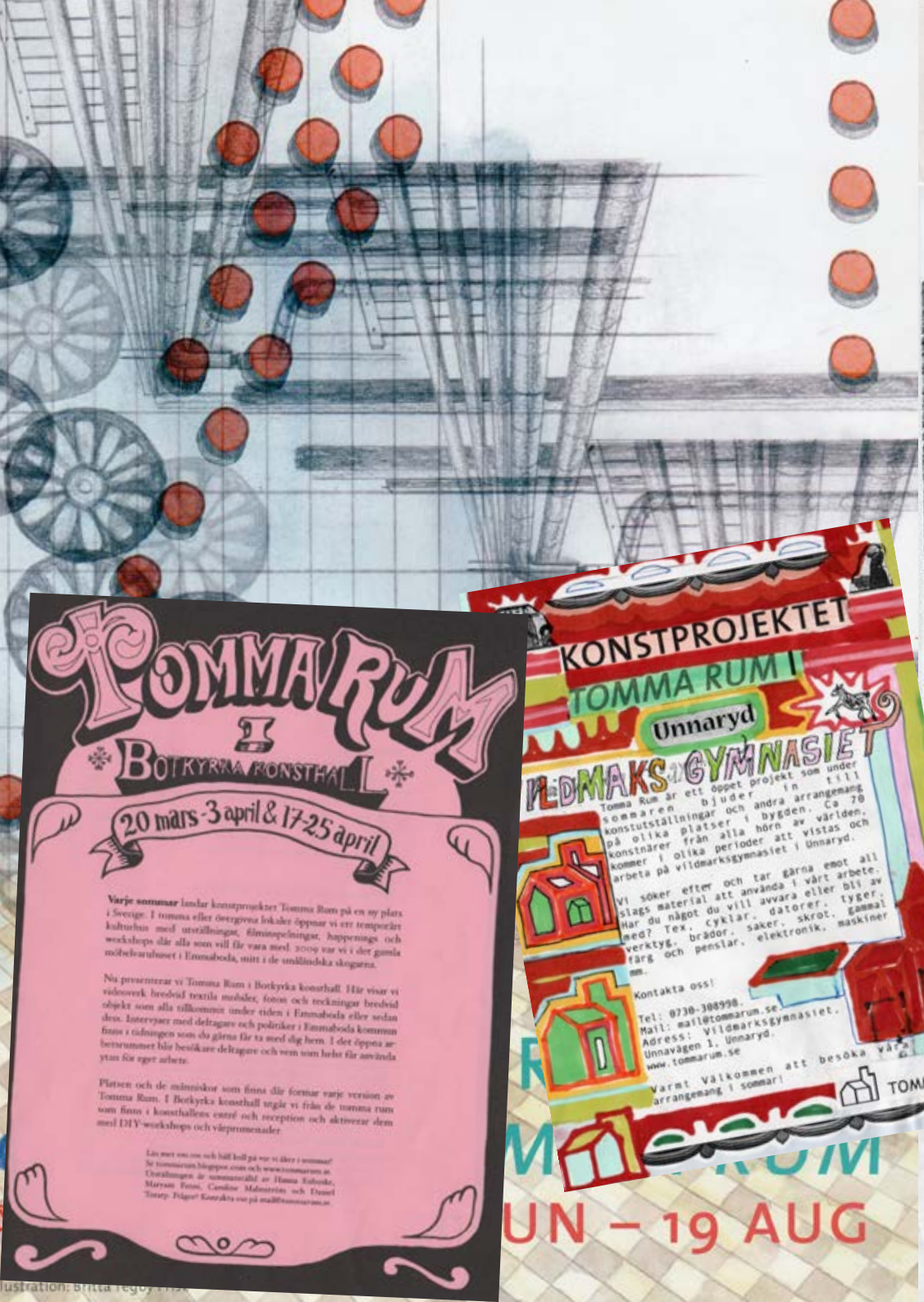

TOMMA RUM I BOTKYRKA KONSTHALL

20 mars - 3 april & 17-25 april

Varje sommar lånlar konstprojektet Tomma Rum på en ny plats i Sverige. I tomma eller övergivna lokaler öppnar vi ett temporärt kulturhus med utställningar, filminspelningar, happenings och workshops där alla som vill får vara med. 2009 var vi i det gamla möbelvaruhuset i Emmaboda, mitt i de småländska skogarna.

Nu presenterar vi Tomma Rum i Botkyrka konsthall. Här visar vi videoverk bredvid textila mobiler, foton och teckningar bredvid objekt som alla tillkommit under tiden i Emmaboda eller sedan dess. Intervjuer med deltagare och politiker i Emmaboda kommun finns i tidningen som du gärna får ta med dig hem. I det öppna arbetsrummet här besökare deltagare och vem som helst får använda ytan för eget arbete.

Platsen och de människor som finns där formar varje version av Tomma Rum. I Botkyrka konsthall utgår vi från de tomma rum som finns i konsthallens entré och reception och aktiverar dem med DIY-workshops och vårprimenader.

Läs mer om oss och håll koll på var vi är där i sommar!
Se tommarum.blogspot.com och www.tommarum.se
Utställningen är sammanställd av Hanna Ballester, Mårten Persi, Caroline Malmström och Daniel Tuvarp. Frågor? Kontakta oss på mail@tommarum.se

Tomma Rum är ett öppet projekt som under sommaren bjuder in till konstutställningar och andra arrangemang på olika platser i bygden. Ca 70 konstnärer från alla hörn av världen, kommer i olika perioder att vistas och arbeta på vildmarksgymnasiet i Unnaryd.

Vi söker efter och tar gärna emot all slags material att använda i vårt arbete. Har du något du vill avvara eller bli av med? Tex. cyklar, datorer, tyger, verktyg, brädor, säker, skrot, gammal färg och penslar, elektronik, maskiner m.m.

Kontakta oss!

Tel: 0730-308998.
Mail: mail@tommarum.se
Adress: Vildmarksgymnasiet,
Unnavägen 1, Unnaryd.
www.tommarum.se

Varmt Välkommen att besöka vårt arrangemang i sommar!

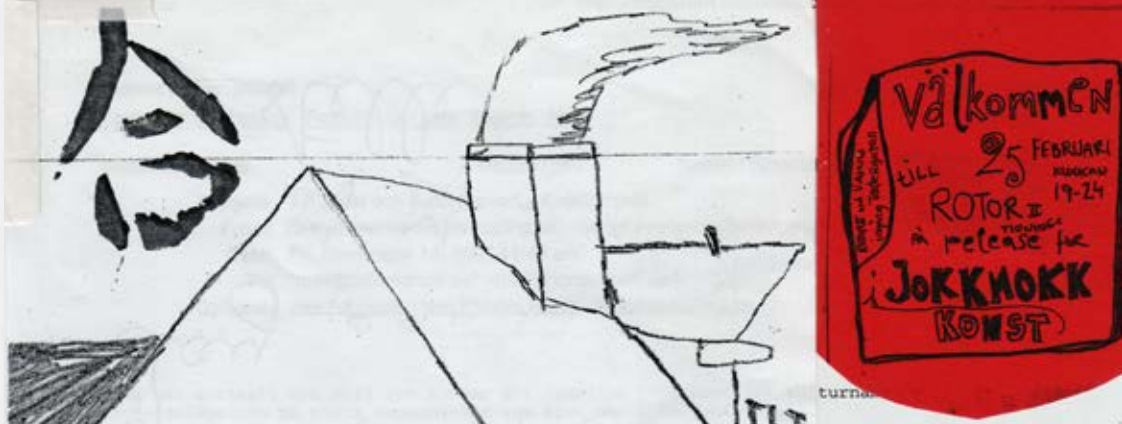

turna

Välkommen till Edenryd Skola

Kom och se vad vi gör!
Öppet hus fredag och lördag
21 & 22 juli kl 17 - 21

Måleri, film, teckning, musik, installationer

Fredag musik av Mathias Kristersson
Lördag musik av ExPoint Enemies

Vi bjuder på mat

Varma hälsningar
Tomma Rum

www.tommarum.se

TommaRum

Sommar

Tomma Rum söker deltagare – Vill du vistas några veckor av sommaren 2007 i Gullspångs kommun tillsammans med andra kreativa människor? Vi lånar lokaler som annars skulle stå tomma och jobbar med konst, musik, filosofi etc.

www.tommarum.se

tomma_rum@yahoo.com

Filminspelni

mittemo
den och
eller kom

missionshuset (vid E20) lördag 14 Juli klockan 12.00

...ningshuset klockan 13.00.
Har du frågor ring Magnus 070-3920235 eller "Tomma rum" 0506-35150

Med vänlig hälsning: Tomma Rum
(Ett ideologiskt obundet experimentellt konstprojekt i Hova)

Illustration: Britta Regby 1932

Från norr till söder

2011
Malmberget

Antal invånare: 5 590
Deltagare: 85
Boende: rivningslägenheter
Lokaler: nedlagd skola, ungdomsgård
Budget: 50 000kr Kulturkontakt Nord

Sommaren 2011 arrangerades Tomma rum i Málmmavárre/ Malmberget. Här blir omvärldens efterfrågan på råvaror ytterst konkret. Varje natt sprängs det 1250 meter under jord och glasen på bordet klirrar. Det känns som en mindre jordbävning. Järnmalmsbrytningen inleddes redan på 1700-talet och tog ordentlig fart i och med industrialiseringen.

Intill gruvhålet växte en kåkstad upp som med tiden blev till ett mindre samhälle med en guldålder på sextiotalet. Spänningarna som gruvbrytningen medför gör att berget ovanför spricker och successivt följer med nedåt. Deformationer uppstår vid markytan och när de sprider sig krymper samhällets yta. Ett säkerhetsstängsel flyttas fram mot centrum bit för bit och byggnader utryms längs med det avspärrade området. Hus rivs eller flyttas och gräset sprider sig över deras gamla grunder.

Precis som i Grängesberg, den före detta gruvorten i Bergslagen, finns ett hål mitt i samhället, ”Gropen”. Vägen klipps plötsligt av, tar en skarp böj runt det gamla dagbrottet och fortsätter på andra sidan. Kanske ger det en bild av den rävsax invånarna i Malmberget sitter i.

Många lever av gruvan, samtidigt äter den upp deras samhälle. Centrum förflyttas alltmer till Jiellevárre/ Gällivare fem kilometer söderut. Koloniseringen och råvaruexploateringen av Norrland har pågått under lång tid.

Jag undrar hur landskapet såg ut före den storskaliga malmbrytningen och vad som hände med de samer som levde i området?

Under sommaren uppför konstnären Elton Kore stora muralmålningar. Gällivare kommun satsade även följande somrar på konst på offentliga platser, ofta med projekt som inkluderade barn och ungdomar.

Målningarna gav upphov till debatt. Är de utsmyckningar som döljer brister i samhället eller kan de ge en känsla av hopp?

Till skillnad från många andra platser som Tomma rum har besökt är Gällivare en rik kommun. Gruvindustrin erbjuder välavlönade arbetstillfällen. Samtidigt är samhället skört, världsmarknadspriset på malm kan stjälpa en hel bygd och vad händer när råvarorna börjar sina?

Några år senare träffar jag en kvinna från Gällivare en bit längre söderut i Sverige. Hon berättar att bostadsbristen är stor, det är dyrt och svårt att hitta någonstans att bo. Hon har tagit hunden med sig för att vara på resande fot och bo i en husvagn ett tag framöver.

Text: Anna Neander

2004
Jokkmokk

Antal invånare: 5 089
Deltagare: 20
Boende: tio lägenheter
Lokaler: gamla apoteket, samernas slöjdsal, Folkets Hus
Budget: 47 000kr KUNO, Kupp, Norrbottens läns landsting
Övrigt: trycksak, utställning på Akademin Valand

Sommaren 2004 följde jag med till Jokkmokk. Jag hade aldrig varit så långt norrut. Tågresan tog ett dygn. Sedan fick jag byta till buss i Boden. Ett par timmar till och jag klev av i samhället Jokkmokk.

Centrum var ganska litet och bestod av några butiker, två stora mataffärer, en turistinformation, två kyrkor och ett gammalt apotek. På bottenvåningen av det gamla apoteket fanns en hantverksbutik, på övervåningen hade vi vår arbets- och utställningslokal. Varje torsdag var det trivselkväll i parken utanför. Det anordnades marknader och musiktillställningar. Vi passade på att delta med poesiframträdanden och olika interaktiva konstprojekt. Vi bjöd även in till middagar, bildvisningar och utställningar i vår lokal.

Vi bodde fem minuters gångväg därifrån. I ett hus som annars stod tomt. Tio lägenheter fanns till vårt förfogande. Det var skönt att ha gott om plats. Lite underligt att ha en stor tvåa för sig själv. Jag gick och hämtade hem saker från soptippen för att fylla upp. Samlade kottar. Det var ljust nästan dygnet runt.

Jokkmokk ligger alldeles nära polcirkeln och alldeles nära fjällen. Den lokala konstnären Lars Pirak bjöd hem oss på ateljébesök, varma hjortron och glass. Vi hade även tillgång till Folkets Hus och Samernas slöjdverkstad.

Kommunen bjöd på en resa till Kvikkjokk, porten till fjällen, på vegetarisk mat och en båtresa med Björn i floddeltat.

Text: Sara Lännerström

2014
Skellefteå

Antal invånare: 72 136
Deltagare: 58
Boende: universitetets kårhus
Lokaler: rivHuset, affär i Burträsk, festival
Budget: 1 370kr
Övrigt: lokalt samarbete: rivHuset

När jag kom till Skellefteå i mitten av juni träffade jag mina första vänner på rivHuset, det kreativa hus som blev Tomma rums arbetsplats denna sommar.

Den första veckan var vi få deltagare på detta nomadiska möte och vi skapade en avslappnad atmosfär för de anländande. Så småningom planerade vi vår första utställning. Vi började ha möten om vårt individuella och vårt gemensamma ansvar gentemot våra värdar rivHuset och universitetets kårhus där vi bodde. Vi påbörjade även den mångåriga traditionen av matlag, då vi turas om att laga mat till den gemensamma middagen.

Veckorna gick med ett stigande flöde av ankommande och avresande. Musiker, skulptörer, målare, fotografer, författare och tvärvetenskapliga konstnärer, med gemensamma och individuella projekt. Vi gjorde utflykter till närliggande byar, badade i älvar och sjöar och deltog under fester. Tomma rum presenterades på Trästocksfestivalen och den gamla ICA-affären i Burträsk gjorde vi om till ett tillfälligt galleri. Där visade vi olika platsspecifika verk resten av sommaren.

I galleriet skapades samarbeten med bygdens invånare som förutom hjälp och intresse även bidrog med egna konstverk såsom fotografier och målningar. Det fanns som vanligt skillnader i synsätt på ansvarsfördelningen och i förväntningarna på projektet bland deltagarna. Detta blev en bra och nödvändig erfarenhet när det gäller att samexistera och driva kollektiva projekt.

För att kort beskriva denna kreativa erfarenhet under dessa två månader använder jag orden från en Skellefteå-invånare:

- Detta var den bästa sommaren på tjugo år. Tack vare Tomma rum har jag upplevt något som verkligen har påverkat och berört mig och som jag hoppas återkommer nästa år någon annanstans i Sverige.

Text: Miguel Rodriguez Fernandez

Free notes in free time: on my stay at Tomma Rum

Igor Isychenko
Independent researcher (Kiev, Ukraine)
Tomma Rum - 2014 participant
igor.isichenko@gmail.com

When Jonas Gazell wrote that e-mail, inviting me to stay at Tomma Rum in Skellefteå my initial spatial image of the place was: 'Well, north of Umeå but still south of Kiruna'. It is perhaps this perception, as well as my sheer desire to overcome its stereotypical flatness, that pushed me to accept the proposal and to travel all the way from Kiev to the town of Skellefteå and the adjacent village of Burträsk. Being my first journey to the North ever, my more-than-a-month stay there provoked an array of thoughts and images which I will try to puzzle out here, in this piece of writing, in a manner not fully systematic but not totally random either.

To begin with, my first idea was that we never or at least seldom experience nature (nor the north) the way we could. Perhaps, instead we usually think of her as of dark forests and rivers with steep banks somewhere out of the city, beyond it, existing there in their inhuman rhythm. Indeed, nature is severe and savage, but this violence is merely a manifestation of its being, whereas the violence of reason is different. It is a thoroughly and perhaps even enthusiastically constructed mutilation, elaborate and intricate schemata of which are all subordinate to the goal of conscious and conscientious, deliberate elimination of our subjectivity in the process of biopolitical production and control over this production.

Reason gives us a promise of happiness and we forsake nature, thus being fooled into civilization. We then discover much later, that this promise was fraud, trickery, or at least that it turned into one, because no reason can construct this happiness without nature: we discover that we need exactly what we had already

abandoned. However, after this is revealed, reason itself turns into nature. It displays violence and exercises power instead of fulfilling dreams. We should have achieved freedom instead of nature, but reason can't give us freedom without accepting the latter. And so, it appears, we can only dream about their reconciliation, only experience reveries about it.

Oxford dictionary tells us that *dream* is 'of Germanic origin, related to Dutch *droom* and German *Traum*, and probably also to Old English *drēam* 'joy, music', while *reverie* originates from 'early 17th cent.: from obsolete French *resverie*, from Old French *reverie* 'rejoicing, revelry', from *rever* 'be delirious', of unknown ultimate origin'. What can be heard resonating in *reverie* is the anxiety that was conveyed by Andrei Platonov in his stories and novels *The Foundation Pit* (1930), *Chevengur* (1929), *Juvenile Sea* and *Dzhan* (both – 1934). In these texts nature and reason are both obsessed with and longing for each other and it is communism (taken by Platonov, however, with all the particularities of its Soviet version) that is understood as the driving force behind the negation of nature's irrationality, unreasonableness. And to walk along this long way towards nature is indeed impossible without experiencing reveries in which his heroes (Vermo, Bestaloeva, Dvanov, Chagataev and others) are trying euphorically and enthusiastically to piece together this elaborate new reality, the one yet to be constructed.

Contrary to these hopes and aspirations this longing breaks down throughout almost all of the 20th century. The breakdown of reverie results in an empty space of a kind, the one that has nothing to do with Tomma Rum. This is an emptiness of a torture chamber of our own subjectivity. It is the emptiness that appears instead of suppressed nature that has long ago turned into the nature of suppression and everlasting renunciation of our self. Where we find this kind of nature – mutilating and mutilated – we will see freedom one day. Until then this emptiness can only symbolize the violence of the dominance sanctioned by the whole. The violence over its parts; over us. And it is precisely because this space is empty the ongoing increase in omnipresent controlling and suppressive measures is needed. Society of control's main goal is

not to let the one who is not subjectivity any longer recognize this emptiness, which the one reproduces by his or her being as such. This emptiness, if discovered and guarded by us, can be filled with imagination, brought into life by childbirth, not by culture industries; the imagination introduced into this reality to imagine reason without power, freedom of leisure, to inhabit this emptiness with reveries. Reverie is a dream (of) transgressing one's subjectivity, not into natural state of the past, but instead – into becoming, because no reverie whatever can be completed. We can always find ourselves piecing parts of it together, and it is precisely this *–ing* quality that constitutes a reverie.

The pieces of reverie are of course still present in our world. They are littered chaotically, scattered all over the place, just like those small *fragments* of our past that we are constantly coming across here and there when flaneuring through the flea market. Thereby – by their connection to the past – they are turned into *parts* of our future, being not exactly pieces confined to any particular space, but rather strings of an unknown musical instrument, with its tune anticipating things yet to come. And every dream, every *Traum* is a dream of inhabiting an empty space (German *Raum* and Swedish *rum*) in such a way that will omit both natural flow of life, hostile to the reason's promise of happiness, the promise it is giving again and again exactly because it can piece together and construct parts of reality and the reason's paranoia, when these pieces are being put together in a way reminiscent of an autopsy room with its operations in dead dissected matter. In the collapse of the reverie the city is demolished, destroyed as such and preserved only in the form of a random assemblage of stones, metal and glass. Instead of urban community we inherit the pastoral community of Burträsk with its daydreams. But we need both Burträsk and Skellefteå, the village and the city, the rural and the urban, nature and art, culture, civilization. Only in such a way can we *rever*, only in such a way can we last. As long as we treat nature the way we do now, we can only experience it as a form of specialized leisure when watching films on *Discovery* channel or by going to the country once a year:

A person who, *after a year in the city* [italics supplied, I.I.], spends a few weeks in the mountains abstaining from all work, may unexpectedly experience colourful images of landscapes consolingly coming over him or her in dreams or daydreams. These images do not merge into one another in a continuous flow, but are rather set off against each other in the course of their appearance, much like the magic lantern slides of our childhood.

T.W. Adorno, *Transparencies on film*

A person who *spends a few weeks* somewhere out of the big city, closer to nature, is the one who enjoys a vacation after a working year. He or she has got free time. But because it is usually understood in its opposition to our quotidian regulated time, scheduled living, we are never or seldom able to make sense of it.

Throughout history, however, there have always been those who managed to break these invisible chains. In a film by Jacques Tati *Les vacances de Monsieur Hulot* (1953) we encounter one of them. If the majority of inhabitants of the resort depicted in the film are acting in a manner not dissimilar to their quotidian style, that is, to follow these invisible guidelines that are left all throughout our society. He is indeed free, for a precondition of freedom is free time needed to produce our self. And his attitude is in a lot of ways not dissimilar to the underlying principle of Tomma Rum as I understand it. This latter is the absence of purpose of one's stay there. For art as such cannot be this purpose: art is pure purposefulness with no particular purpose attached. And since there are no reasons for our presence there, reason is finally made a bit less systematic and scheduled, a bit freer: there are no tasks and goals set, just overwhelming enjoyment from the vacations spent together in a community of artists and friends. So why does, finally, free time matter here? I guess it is because purposefulness can only exist within it. And we need courage, our childhood, absent-mindedness and free time to play in void space, to turn it into the space of our lives. And since Tomma Rum is simultaneously relevant to all these things it may be perceived as an early shot at this kind of attitude: a rehearsal of the free time yet to come to the whole of society.

I do not dream of visiting again that lopsided loppis house in Burträsk, where we saw old TVs and knives and chandeliers hanging from the ceiling. Neither do I dream of fulfilling my childhood dream, an encounter with Aurora Borealis, myself being in that moment, a tiny figure in the snow. What I dream is deregulated time, time freed from any restraints and confines. And as long as this is just a dream, I have a reverie too. I rever to visit Tomma Rum again and to meet interesting people there.

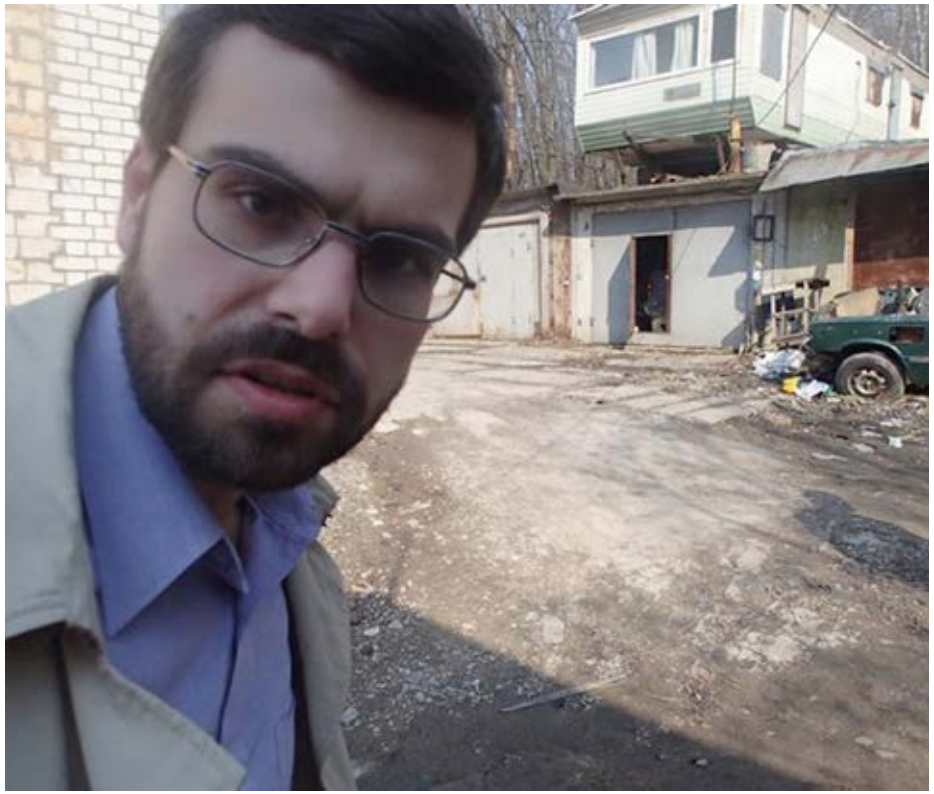

Igor Isychenko ↑

2008

Vilhelmina

Antal invånare: 3 657
Deltagare: 25
Boende: fyra lägenheter
Lokaler: gamla tingshuset, skola, biblioteket, korvkiosk
Budget: 66 000kr KU-medel
Övrigt: utställning på Kungl. Konsthögskolan

16 juli. Det verkar olycksbådande. Regnet gör att vi måste köra på tvåans växel på 110-sträckan.

- Hur ska det gå med årets Tomma rum om det regnar så här? Jag vill ju sola och bada också! säger Emma, som åker med från Östersund till Vilhelmina. Men så klarnar det upp när vi närmar oss. Så fortsätter det hela sommaren. Vilhelmina verkar ha fått minst regn i hela Sverige denna sommar. Kan det vara en slump eller har Eiras ”Regn, regn gå din väg! Sol, sol kom till mig!” påverkat?

Jag tänker mycket på ”påverkan” under sommaren. Kanske beroende på att jag till stor del varit organisatör för årets projekt. Hur påverkar jag projektet genom min insats? Har jag en dold agenda? Vilka påverkar mig och hur? Kan Eira påverka vädret!?

Det jobbas inför utställningen i tingshuset. För plötsligt har någon fixat så vi får tillgång till detta märkliga hus. Några av oss jobbar nätter. På en vecka gör vi en utställning. När lördag kommer är vi klara. Plakat hänger runt om i byn på tre språk. På vernissagen serverar vi kanapéer och vin. Vi får ett femtiotal besökare.

Vi bor i ett femvåningshyreshus med glasverandor och utsikt mot Volgsjön. Jag får en känsla av att befinna mig på Franska Rivieran. Jag gillar Vilhelmina. Det känns konstigt att många flyttar därifrån. Antalet invånare har halverats på ett drygt decennium och det är främst de unga kvinnorna som söker sig bort.

En kväll när vi sitter och diskuterar kultur, Vilhelmina och livet tänker jag på hur sammanvävda alla situationer och strukturer är. Hur kulturen i grunden inte består av arrangemang och tavlor utan av idéerna och känslorna som finns i omlopp. Kulturproduktionen sker på kvinnornas bekostnad här, föresvävar det mig. Så kommer jag att tänka

på personer jag träffat här i Vilhelmina.

Christer Staaf, kulturchefen som bjudit in oss; ”Mjukispappan” med fyra barn kan nog komma att stå som förebild för en mer sammansatt idé om vad Vilhelmina behöver i framtiden.

Gunnel Blom, trebarnsmamman med tre jobb, som gav oss lift tur och retur när vi plockat bär och fått slut på bensin. Tack! Tänk om ”Vilhelmina” kunde förstå att utnyttja hennes driv bättre.

När jag den 15 augusti lämnar byn får jag syn på sparkstöttingen som står på hotellet. Världens största spark! En vision av framtidens Vilhelmina spelas upp för mina ögon. En spark på alla tak i hela Vilhelmina, viskar jag för mig själv. Vilken grej. Oförglömligt.

På väg söderut på 45:an får jag den där känslan av att ha glömt något, att inte vara färdig.

Text: Magnus Oledal

MEAL
SUPER
SIBYLLA

2003

Nordmaling

Antal invånare: 7 078
Deltagare: 11
Boende: fem lägenheter
Lokaler: f.d. frisörsalong
Transportmedel: vaktmästare med bil
Budget: 25 000kr
+5st verktygslådor Kungl. konsthögskolan
Övrigt: utställning på Kungl. konsthögskolan

Som en reaktion av att studera på konsthögskolan och se en framtid som bedömd och fattig innanför eller utanför ett galleri kom tanken på alla möjligheter som finns. Överallt finns oanvända lokaler. Jag skrev om mina funderingar kring pengar och plats till alla Sveriges kommuner. Många hade lokaler och ville låta folk använda dem.

En grupp på skolan bildades och vi bestämde oss för Nordmalings kommun. Ett samhälle mellan Örnsköldsvik och Umeå. Där fick vi tillgång till lägenheter, en affärslokal och en källare hela sommaren.

Sarwar, konstnär och vaktmästare, hjälpte oss. Beatrice var där längst, i sex veckor. Vi målade vår affärslokal brun och döpte den med en flagga från Sibyllan bredvid, till Galleri Hej.

Några åkte iväg ett par dagar och Hej blev till Nordmalings konsthall. I brevlådan ville jag få teckningar av alla. Det kom mest grafitti-tags men även en glassteckning och avbildade människor.

Galleriet förändrades nästan dagligen. Fyra personer från Nordmaling ställde ut. Vi visade film. Sista veckan hade vi vernissage varje dag. Vi byggde en skulptur vid hamnen. Några placerade sin konst i buskar, utanför Konsum, i vattnet och i människors händer. Några spelade in en film i skulpturen. En del av dem som kom in till galleriet kom tillbaka och vi lärde känna varandra.

Kommunchefen som bjöd in oss frågade inte i förväg vad vi skulle göra och ville inte styra. Några Nordmalingsbor ville ha kvar lokalen. Vi gick till chefen som var positiv men sedan hände inget.

Året därpå hälsade vi på igen när vi var på väg hem från Jokkmokk. Kenneth var hemma.

Text: Jennie Öberg

/\

_ _

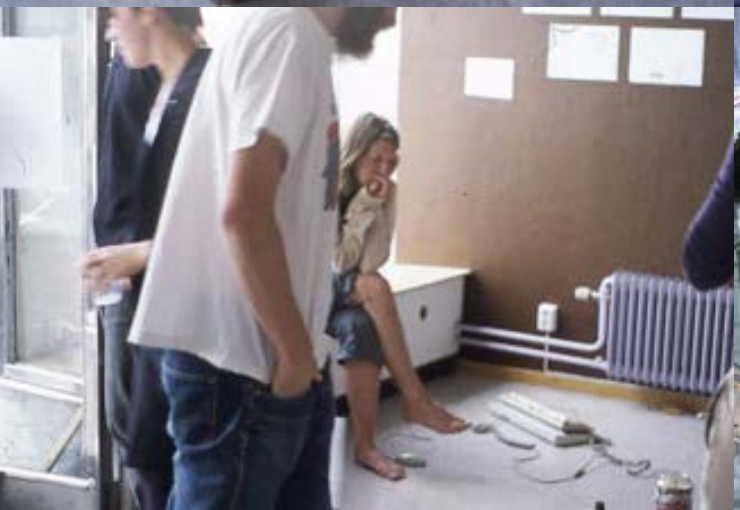

Ett samtal med Stefan Markström år 2003 -och ett samtal år 2015

Till Tomma rums sista vernissage och avslutningsfest i augusti 2003 kom en sjuttonåring på besök till vårt galleri med sina vänner. Den kvällen filmade jag honom när vi pratade om kreativitet och vad han ville göra med livet. Han höll på med graffiti.

- Kommunen har mycket att vinna på att upplåta fria lokaler där alla kan uttrycka sig, menade han. Han utstrålade en livskraft och han talade varmt om sin bygd.
- Det är så vackert här. Jag visar dig gärna bygden. De flesta andra unga vill bara bort från hålan.

12 år senare gjorde han sig påmind när jag träffade en person uppifrån Sverige och orten Nordmaling dök upp i vårt samtal. Det visade sig att personen var vän med en kille som passade bra in på min beskrivning. Jag mejlade och fick svar:

”Hej Jennie, 12 år känns lätt som en kort tid i efterhand men de kommande 12 åren upplever jag som en mildare form av oändligheten. När jag läste ditt mejl så spelades de senaste tolv åren upp i ultrarapid, vilken tripp. Man hinner både mycket och lite på den tiden. Trevligt att du hör av dig efter så många år. Vilket sammanträffande att du känner P-O och att ni surrade om mig, eventuellt. Det kan nog absolut ha varit jag. Jag tycks minnas att vi hängde på någon form av festlighet och hade det bra. Du får gärna ringa så kan vi försöka röna ut om det var jag eller kanske nån jag känner.

Ha det fint /Stefan Markström”

Det var samma person! Stefan och jag träffades senare i Stockholm under hösten för att prata om vad som hänt sedan Tomma rums första år och dess 13:e sommar. Bodde han kvar? Kom han ihåg oss? Kunde Tomma rum ha påverkat honom på något sätt?

J -Vart bor du nu?
S -Jag bor i Olofsfors (ligger nära Nordmaling, reds. anm.). Flyttade tillbaka efter några år i Dalarna och Umeå och allmänt lösdriveri.

J -Varför vill du bo där? Varför flyttade du tillbaka?
S -När jag skulle satsa på mitt konstnärskap så ville jag dra mig hemåt. Norr över i landet så finns inte så många konst- och hantverkskollektiv men på Olofsfors bruk så finns iallafall en tradition av att konstnärer hyr i de gamla industrilokalerna. När jag flyttade hit så jobbade en skulptör, en smed och en keramiker här. De har nu alla flyttat men nytt folk har kommit så det finns alltid någon att dricka kaffe med.
Jag är väldigt präglad av min uppväxt. Av min familj, mina vänner. Jag tycker om att det finns människor som vet vem jag är här.

J - Hur bor du?
S -Det är svårt att berätta hur jag bor utan att berätta hur byn ser ut. Min by är ett museum. Ett gammalt järnbruk som är nedlagt. Gamla industrilokaler, dammar och vattenfall, pittoreska byggnader, herrgård, stora ängar och bra folk. Jag hyr ett hus och har en stor ateljé i den här lilla byn.

J -Du lever på din konst nu ?
S –Ja. Jag har jobbat heltid med min konst de senaste fem åren. Ofta får jag frågan om det är något att livnära sig på. Det är klart att det var slitigt i början men det är det med alla nystartade företag. Att leva på konsten har aldrig varit ett självändamål för mig men det blev så. Om man jobbar mycket så går det bra. Som med allt annat antar jag.

J - Har Tomma rum betytt något för dig?
S -Jo, det var viktigt och nyttigt att några kom dit, valde att vara i Nordmaling. Att jag fick veta att han med skägg som alltid cyklade omkring (Anders Mattsson), tecknade. Att jag fick se hans teckningar. Bara det. Och hans teckningar var grymma, helt spejsade. Jag hade aldrig fått veta det annars. Och att snacka med dig och att du tyckte det var värt något att jag ville hålla på med konst.

J -Du höll på med graffiti då väl?
S -Ja, det var ingången i mitt målande. Det betydde mycket att se vad andra där hemma gjorde. Det spelade inte så stor roll vad det var. Det fanns ingen här som höll på, eller jag visste inte om det! Men ni tog fram det och lät det synas. Det var som att ni legitimerade folks kreativitet.

J -Vad är skillnaden för dig mellan landsbygd och stad?
S -Jag älskar att besöka stan ibland. Det finns mycket att uppleva och ta del av. Men i staden är man också låst. Man känner inte till vad som händer utanför. Kanske tror man att det räcker med staden men jag tycker om att hälsa på i staden men efter ett tag så vill jag hem till en plats där allt inte är stimuli.

J -Händer det på ett sätt mera på landsbygden än folk i städerna vet om?
S -Så kan det nog vara. Jag minns själv hur det var att bo i staden, det var otympligt att ta sig ut. Stadens väggar var som en barriär. Jag hörde aldrig om vad som hände utanför. Nu när jag har bott utanför staden ett tag så har behovet att vara i staden minskat i samma takt som jag har fått upp ögonen för vad som händer utanför. Jag tycker att det är lättare att ta initiativ på mindre orter, det välkomnas på ett annat sätt. Det sitter inte fast. Folk vill hjälpa till och möjligheten finns att göra det på ett handfast sätt. Kulturhistoriskt så har allt varit självorganiserat och det sitter kvar.

J -Det låter som att du pratar om självständighet och en helhetskunskap. Det är här Tomma rum blir som en kulturell bro mellan stad och landsbygd och denna position intresserar mig. Jag upplever generellt att landsbygden uppfattas som omedveten, efter, händelselös och nästan död. De flesta som medverkar i Tomma rum bor i städerna och de vill delta i detta projekt som utspelar sig på små orter. Det tror jag mycket beror just på en helt annan frihet som uppstår när man förflyttar sig utanför en stad. Oftast möts vi av helt andra möjligheter än vad staden har att erbjuda. Fria lokaler, tillåtelse och en direkt kontakt. Kommunen och folk har tid och vill gärna hjälpa till att lösa det vi önskar. Vill någon måla en tunnel är det bara att fråga och de kan även betala färgen. Men här handlar det såklart också om avfolkning och gentrifiering. Så det är en knivig balans mellan frihet och utnyttjande. Åt båda hållen. Landsbygden finns där med sina resurser, platser, övergivna lokaler och människor. Men ekonomin har lämnat den. Därför skulle det vara spännande att synliggöra ett nätverk med folk som lever i och vill skapa på landsbygden på olika kreativa sätt.
S -Ja! Det är viktigt att hitta gemensamma rum för kreativitet. Möjligheten att träffa andra som jobbar är viktig inte minst i ett startskede. Att uppmuntra och bli uppmuntrad i en kreativ process är viktigt för att se vikten av att uttrycka sig och att ta kreativiteten på allvar.

J -Så vad har hänt annars för dig de här åren?
S -Både mycket och inget. Det är egentligen ingen skillnad. Jag tycker om samma saker. Antingen är jag feg eller så hittade jag rätt från början.

Intervju: Jennie Öberg

2015

Ljusne

Antal invånare: 1 917
Deltagare: 75
Boende: fyra rivningslägenheter i centrum
Lokaler: kraftstation, dagis, slöjdsal, musiksal
Budget: 405 000kr Konstnärsnämnden
Lokalt samarbete: konstföreningen Konstkraft

Jag klev av på en perrong omgiven av skog.

Jag leddes på slingrande vägar därifrån in mot Ljusne centrum och kvarteret Fyrkanten där Tomma rum fått fyra rivningslägenheter att bo i. Fyrkanten var inte längre en fyrkant, den var ett L, en halvfyrkant. Eller en enhörning med en ruin av en gammal fontän och en stor klotpil på gården som var full av grannar. Barn som sa hej och ville veta vad vi hette, vuxna som stod på sina balkonger och sa hej de med. De hade också bara tillfälliga hem på Fyrkanten men av helt andra skäl än oss från Tomma rum.

Lägenheterna vi bodde i var slitna men vackra och allt i dem var lånat från ett second hand möbelvaruhus, från Ann Caroline eller från andra medlemmar i Konstkraft.

Över vårt köksbord hängde en skolplansch föreställande insekter som lade ägg i larver.

Vi rörde oss mellan Fyrkanten, Kraftstationen vid älven som var vår ateljé och utställningsplats, och det övergivna dagiset, bakom skolan där vi hade storkök och gemensamma middagar. Varje vecka kom nya deltagare till Tomma rum och andra åkte. Varje helg hade vi en tillfällig utställning i Kraftstationen med sena kvällars arbete dagarna innan. Vi hade marknadsvernissage med Svagdricka Floats av svagdricka och glass, musik och billiga kolteckningar. En annan gång pingpongbord och golvteckningar.

Det blev utställning med verk både från Tomma rum och lokala konstnärer, filmvisningar, fest och konst i alla former som varje vecka byttes ut.

Till våra utställningar kom en blandad publik, våra grannar från Fyrkanten, gamla Ljusnebor, nya Ljusnebor, konstnärer och kulturarbetare, ställningsbyggare och en och annan turist.

Vid Kraftstationen hade vi ett gäng cyklar, lånade av Konstkrafts medlemmar och mellan utställningarna cyklade vi vilse på irrvägar i skogarna. Åtta av tio skogsvägar försvann eller ledde oss till återvändsgränder långt inne i skogen. En slutade vid ett obebott hus, en annan vid en vändplan, en tredje vid en nedlagd latexfabrik. Ibland smälte vägen bara successivt ihop med skogen. När vi inte kom vilse cyklade vi till Lennart Plahns märkliga värld i skogen, till sjöar och till ateljébesök hos medlemmar i Konstkraft. Vi besökte också Söderhamn, sulfatfabriken på andra sidan älven, bruksmuseet och lokala caféer.

Vi undersökte tekniker för hur man snabbast åker i utomhusbadets vattenrutschkanor och väckte konstdebatt i tidningen Hela Hälsingland. Att lämna Ljusne efter nästan fyra veckor har känts märkligt. Allt löses upp, vi åker åt olika håll. Inte bara vi deltagare på Tomma rum har splittras och åkt iväg till våra olika städer och länder.

Också våra asylsökande grannar, våra mest hängivna utställningsbesökare, som vi delade gård och ibland bord med har fått flytta därifrån till olika platser och i ovisshet om framtiden. Det är omöjligt att inte skriva om dem, de var alltid där, varje dag på gården och varje helg på våra utställningar.

Text: Mimmi Borselius

AMOUR
PARIS
TOUJOURS

VÄLKOMNA/ WELCOME!!

اهلاً و سهلا

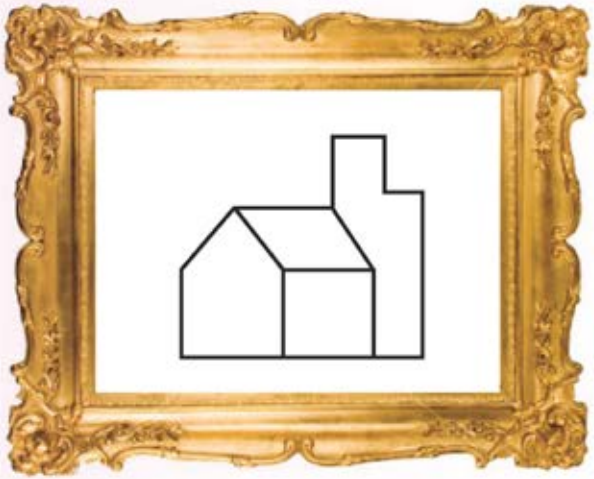

VERNISSAGE IGEN MED NYA KONSTNÄRER FRÅN TOMMA RUM.

LÖRDAG 11/7 KL 19.00. VÄLKOMNA!
I GAMLA KRAFTSTATIONEN I LJUSNE

TOMMA RUM

KONSTNÄRSNÄMNDEN Söderhamn NÄRA Sparbanksstiftelsen Söderhamn SÖDER HAMN! Bilda

VÄLKOMNA! اهلاً و سهلا

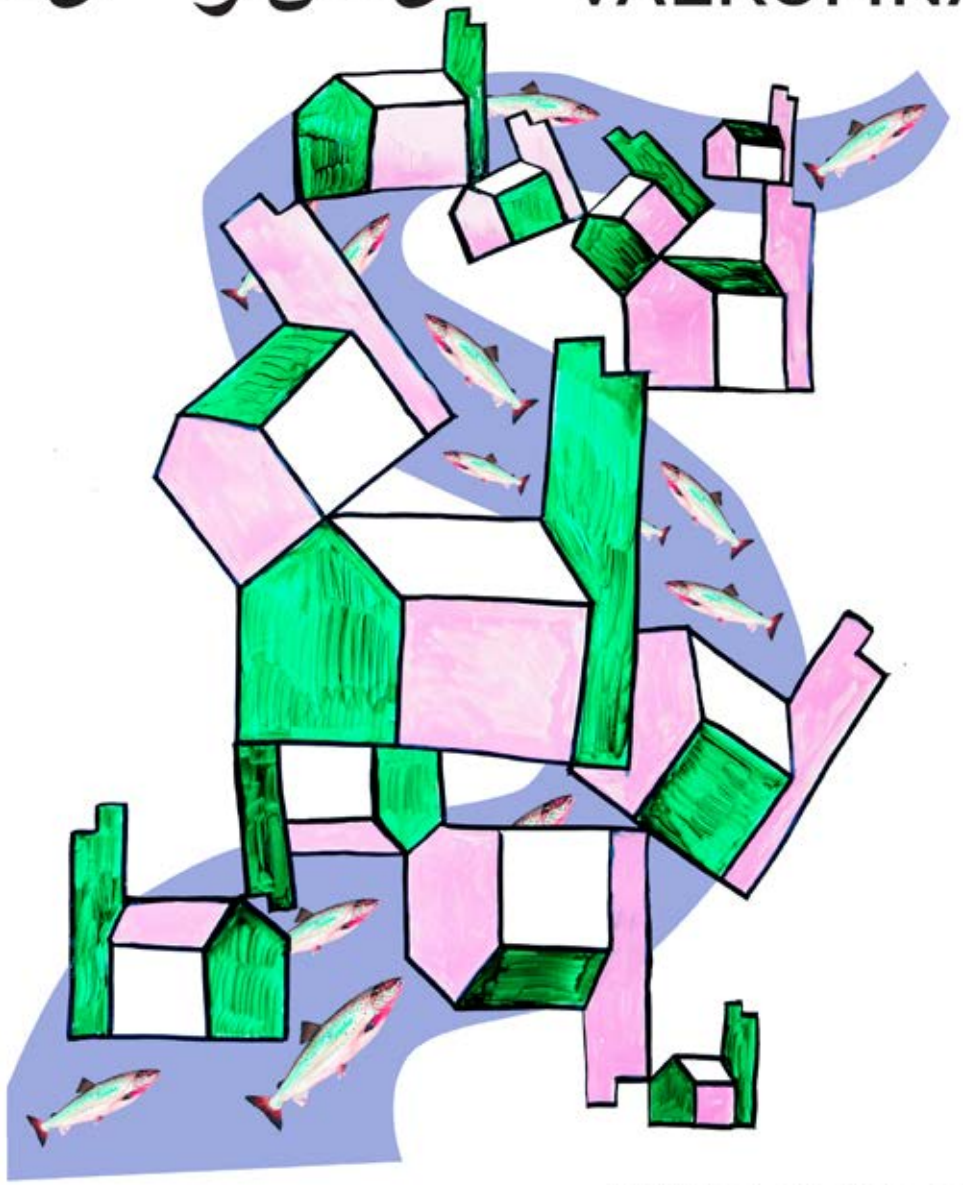

WELCOME!

KOM PÅ VERNISSAGE!
LÖRDAG 18 JULI BLIR DET ÅTERIGEN UTSTÄLLNING MED KONSTNÄRER FRÅN TOMMA RUM. **KL 19 I GAMLA KRAFTSTATIONEN** I LJUSNE.

TOMMA RUM KonstKraft SÖDER HAMN! Söderhamn NÄRA Bilda Sparbanksstiftelsen Söderhamn KONSTNÄRSNÄMNDEN

2010*

Grängesberg

Antal invånare: 3 500
Deltagare: 13
Boende: lägenhet
Lokaler: f.d. gruvarbetarbostäder
Budget: 0Kr
*höst

När vi sökte efter en ort för Tomma rum 2010 var ett av alternativen Grängesberg i Ludvika kommun, Dalarna. Valet föll på Tranås kommun den sommaren, men vårt intresse för Grängesberg och dess omgivningar var väckt. Därför beslöt vi oss för att genomföra ett kortare Tomma rum i Grängesberg under hösten.

Detta intresse för Grängesberg vilade på platsens historia. Det är en före detta gruvstad och stadskärnan har flyttat flertalet gånger då centralgruvan expanderat och orsakat sprickbildningar i marken. Det har resulterat i att det just nu finns ett avspärrat område närmast gruvans dagbrott där ruinerna och grunderna av den gamla stadskärnan finns.

Vi åkte dit i oktober 2010. Kommunen hade ordnat boende i en representationsvåning ovanpå det gamla badhuset. På plats undersökte vi omgivningarna. I jämförelse med andra städer tedde sig Grängesberg som en avbild av 1900-talets samhällsutveckling. De övergivna ruinerna bakom stängslet, delade av stora sprickor från gruvan. De i stadsplaneringen avsiktligt segregerade bostadsområdena, med arbetarna för sig och tjänstemännen för sig. Banvallarna från den planerade men aldrig uppförda spårvagnsbanan och de övergivna gruvtornen som stod som monument i landskapet.

Vi ville redovisa våra arbeten på ett sätt som knöt an till platsens historia. Då blev vi uppmärksammade på ett övergivet område med arbetarbostäder från tidigt 1900-tal. Vi fick tillgång till ett av husen där vi installerade en utställning. På vernissagen i november kom en massa folk. Många berättade om hur dom växt upp i just det området, ibland bara något hus bort. En dam berättade att hon mindes hur hon lärde sig cykla på just den här gatan.

Vår utställning var öppen under en helg och hade ett hundratal besökare.

Text: Mikael Lindahl

2012

Kil

Antal invånare: 9 351
Deltagare: 115
Boende: fem lägenheter
Lokaler: slakteri, handelsbod
Transportmedel: cyklar
Budget: 48 000kr

2012 hade Tomma rum fått plats i ett nedlagt slakteri i Kil. Det var en kakellabyrint på ca 4000 kvm som luktade blod och mögel. Jag kom dit i juli, mitt i projektet och trots att det från början funnits gott om plats var de flesta utrymmena redan fyllda med konst.

Det var många av verken som hade anknytning till det lokala samhället. Ett var en urna fylld med aska från en kremerad raggarbil och ett annat var ett diagram på hur avbefolkningen av Kil kombinerat med ett fortsatt ökande av alpacka-gårdar skulle leda till ett samhälle helt bestående och styrt av alpackor.

Ett av rummen i slakteriet användes som skrivarstuga. Under en veckas tid satt Kim där framför en skrivmaskin och arbetade med sin självbiografi. När han var klar knöt han ihop papperna till en tjock bunt och lät mig under tre minuters tid läsa valfri del ur den. Sedan eldade han upp alltsammans på en engångsgrill.

Under några helger hängde min kompis Jalle med ”blöjraggarna” i stan och filmade en dokumentär om hur det är att hänga runt i Kil i bil. Jag fick se några klipp, det var intimt, röjigt och fint. Men när raggarna själva fick se materialet backade de ur och dokumentären fick läggas ned.

Själv hängde jag mest på livsmedelsaffärernas lastkajar och grävde i sopcontainrarna efter konstmaterial och mat. Sandeep gjorde en riktigt kryddig indisk omelett på några dumpstrade ägg och grönsaker.
Vi bodde i rivningslägenheter i utkanten av centrala Kil med väggar tunna som papper men jag förstod aldrig vad grannarna sa för jag kan inte arabiska.

Jag hade aldrig varit i Kil innan, jag visste knappt att det existerade. Så är det med de flesta platser Tomma rum besöker; de flyger under radarn. Om jag gör en sökning på engelska Wikipedia får jag reda på att det är en järnvägsknut med fem tågspår och att höjdhopparen Stefan Holm tävlar för Kil AIK.

Om du besöker Kil kan jag rekommendera Pizzeria Sultan som hade en specialdesignad Tomma rum-pizza det året vi var där. Det vore kul om den fanns kvar på menyn. Annars kan du prova på att göra den själv eller beställa en hos din lokala pizzabagare. Toppingen är förutom tomat och ost, champinjoner, fetaost och färska tomater.

Text: Jonas Gazell

I<<

>>I

KONST
22

2005
Fengersfors

Antal invånare: 345
Deltagare: 10
Boende: Folkets Hus, lägenhet
Lokale: f.d. fabrik
Budget: 15 000kr KUNO, Mannheimers fond
Lokalt samarbete: Not Quite
Övrigt: trycksak, utställning på Göteborgs Stadsbibliotek

Under sommaren 2005 utfördes projektet Tomma rum i Fengersfors, ett litet samhälle beläget strax sydväst om Åmål.

I vanlig ordning skickades ett mail ut till alla Sveriges kommuner om huruvida någon kunde tänka sig att upplåta kostnadsfritt boende och arbetsutrymme till vår grupp. En av dem som svarade på vår förfrågan var konstnärskollektivet Not Quite, som huserar i Fengersfors nedlagda pappersbrukslokaler. Det gigantiska bruket har inretts och renoverats till att inhysa ateljéer, verkstäder och utställningslokaler för Not Quites medlemmar.

I det gamla pappersbrukets vindlande gångar fanns gott om plats, och ett helt våningsplan erbjöds oss att nyttja fritt. Boende ordnades i Folkets Hus som låg alldeles intill bruket.

På övervåningen fanns där en lägenhet som vi bodde i, och på undervåningen fanns en scen och en källarlokal som hade använts som ungdomsgård.

Under vår tid på Folkets Hus användes undervåningen som auktionslokal och någon dag kom ett dansband och repade på scenen.

Denna sommar var vår grupp på plats i juni och juli, någon blev kvar ända in i augusti. Vi var tio medverkande. Det blev en lagom stor grupp att samla ihop till gemensamma aktiviteter.

Under sommarperioden hade vi två utställningar på bruket; en utomhus, då vi installerade oss i och omkring pappersbruket och delade ut kartor som visade våra olika konststationer samt en då vi ställde ut i Not Quites mysiga kafé.

Trots att Fengersfors var en någorlunda avlägsen ort, två mil från närmaste stad, så var genomströmningen av besökare förvånansvärt stor. Not Quite organiserade flera stora utställningar som drog till sig folk, och uppenbarligen var bruket att betrakta som en konstinstitution på orten. Detta var möjligen även det som skilde detta års vistelse från perioden i Jokkmokk och Nordmaling; här anlände vi till en plats där ett slags konstnärssamhälle redan etablerats med vilket vi samverkade. Även om vi också rörde oss utanför ramarna för det redan välkända konstnärskollektivet och arbetade kring ICA-affären, badplatsen och kiosken intill, så var verksamma konstnärer på orten inget främmande inslag för de flesta.

Detta var en omständighet som man kunde välja att arbeta kring med eller emot. Som erbjöd möjligheter såväl som hinder, beroende på hur man såg på det och hur man arbetar.

Text: Eliana Ivarsdotter

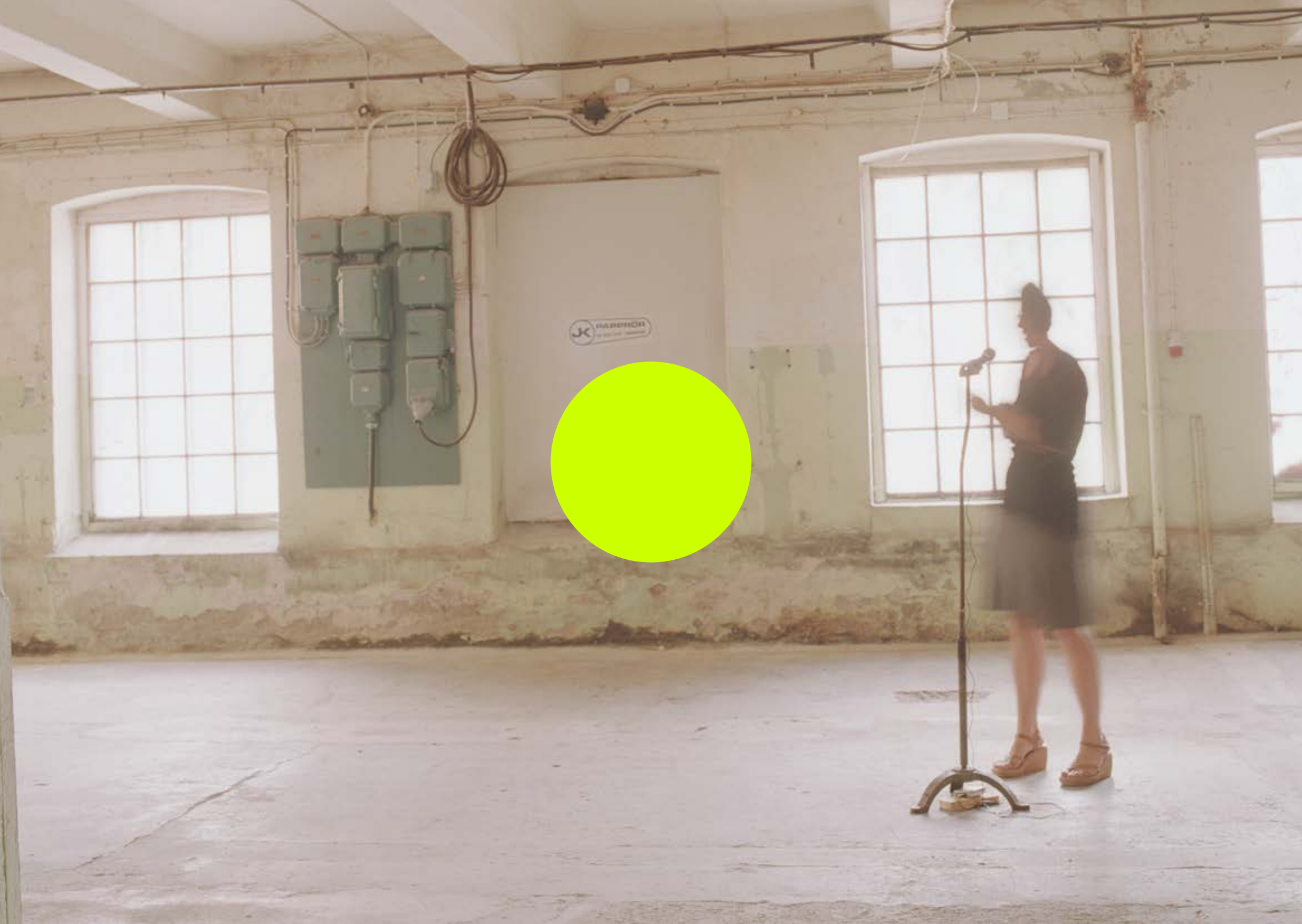

REPORTAGE

UTSMYCKNING Konstnärsgrupp intar Bromölla kommun

Tomma rum ska fyllas med konst

BROMÖLLA

I sommar kommer

är ett sätt för människor att komma utvecklas, säger tänka om lite, säger Jennie nas och att det ska bli lite liv Öberg.

Tomma rum fylls med konst

PROJEKTET HAR tionits tivtagarna till Tomma rum.

UNDER VECKORNA arbetar del- I ett rum står en sorgsen stället visar vi verken under

18 KARLSTADSREGIONEN

Tomma rum fyller slakteriet

Mikael Lindahl, elev på Kungliga Konsthögskolan, är en av arrangörerna till årets version av konstprojektet "Tomma rum".

"Tomma rum" startade 2003 och har sedan dess arrangerats på olika platser runt om i Sverige. Underst, ett av konstverken av Moa Schulman.

Tomma rum fylls med konst

GULLSPÅNG/HOVA

Tomma Rum fyller med konst

Blommor, glada fiskar och självporträtt växer fram

Maryam Fanni, en av deltagarna i "Tomma rum" nattbadar.

Emmaboda kommun lånade ut en begagnad limousin till "Tomma rum". Björn Aneer har dekorerat taket.

"Tomma rum" fyller

Emmaboda med liv

Bromölla

Tomma Rum fyller tomrum i kommunen

Konsten fyller tomma rum i Telegrafen

De fyller rummen i Tranås med konst

Just nu pågår ett spännan- mer deltagarna att förvandla en

I Scans gamla slakteri i Kil flyttar konsten nu in. Projektet Tomma rum söker sig till landets mindre orter, och går ut på samverkan både mellan konstnärer och med lokalbefolkningen och andra kulturaktörer. FOTO: SABINA BJELUND

Tomma rum ska fyllas

KIL

"Tomma rum" fylls med konst

FEST FÖR
TOMMA RUM
PERFORMANCE AGNES MERCEDES
BILD EMBLA ARDAL VIRA KIKTSO ANNA LILJEKRANTZ
VIDEO LINN BJORKLUND JONAS GAZELL TOBIAS LILJEDAHL
DANIEL TORARP WEARING ARCHITECTURE
MUSIK KAMEN ZLATEV THE FAIRBANKS QUARTERLY DJ ONAJS
GAMLA STAN 6 JUNI 20 TILL 02ish
TOMMA RUM
DISCO DANS KONST OCH BAR
BEGRANSAT TILL 50 BESOKARE AT GANGEN SA KOM I TID FOR GARANTERAD PLATS

Lördag 4 juni
20.00 - 04.00
TOMMA RUM

TOMMA RUM
HYLTE
UNKO RECORDS
DJ ONAJS PRESENTERAR:
TOMMA RUM
TIPI RAVE
24/7 // VILDMARKSGYMNASIET
22:00 - SENT // FRIENTRE

KONSTPROJEKTET TOMMA RUM
VERNISSAGE
LÖR 3'e JULI 15:00
PÅ TELEGRAFEN
EFTERFEST
21:00 TILL SENT
FRITT INTRÄDE / INGEN BAR / BRA MUSIK
www.tommarum.blogspot.com
mail@tommarum.se

2007

Hova

Antal invånare: 1 288
Deltagare: 21
Boende: tre lägenheter
Lokaler: missionskyrka
Transportmedel: cyklar
Budget: 18 000kr

Den 25:e juni satte jag mig på tåget för att åka till Hova. En av huvudorterna i Gullspångs kommun. Där bor det cirka 1500 personer. Jag bor själv i Stockholm med över en miljon invånare så det fanns en tydlig skillnad. Superskönt! Några hundra meter till affären, till skogen, några hundra meter till allt! Jag behövde inte trängas med en hord människor under jord. Det var så lugnt och tyst. En väldigt skön tystnad. Visserligen ligger Hova precis bredvid E20 men en liten bit in i skogen så hördes inte ens den trafiken.

Vi plockade svamp, blåbär och hallon. Det är verkligen en helt annan känsla i mat som man har plockat själv direkt från växten. Den är fin.

Jag har bara bott i Stockholm i ett år och tidigare på mindre ställen men aldrig i en så liten ort som Hova. Men det var länge sedan jag gick en promenad i skogen.

Något annat jag också uppskattade mycket var alla möten. Av alla som deltog i projektet hade jag bara träffat några tidigare. Stämningen var jättefin, middagarna minns jag som väldigt speciella. Konsten var inte det viktigaste och kanske just därför hände det mycket.

Jag målade knappt som jag vanligen gör men var väldigt aktiv på andra sätt. Jag tillverkade flera kamera obskura. Ljuset är verkligen fascinerande. En så enkel sak som ett hål i ett förtäckt fönster och ljuset uppfångat på en pappersbit. Det kändes helt magiskt.

Vyn utifrån i en oskarp film i miniatyr. Så ljuset är en form av elektromagnetisk strålning och fotonen är dess bärarpartikel. Vad är fotoner egentligen? En partikel utan massa, bara rörelseenergi… Underligt.

I vanliga fall jobbar jag ensam men i Hova gjorde jag saker tillsammans med andra. Det var mycket mer lekfullt än på konsthögskolan eftersom jag inte la någon press på mig själv, resultatet var inte det viktiga utan samarbetet.

Tillsammans med Jennie och Emma var jag med i kortegen under Hovas riddarvecka, utklädd till träd. Magnus Oledal och jag blev fascinerade av mängden kaffekoppar i missionshuset och gjorde installationen ”Det sista kyrkkaffet” som bl.a refererade till att huset inte längre skulle fungera som kyrka eftersom det sålts.

Under riddarveckan hade vi en teatralisk middag i riddarbyn då Sara Lännerström sytt passande kostymer åt alla deltagande. Hon iscensatte också en rolig ljus-show under riddarveckan där förutom flera av oss även ungdomar från Hova deltog.

Flera fina utställningar ordnades, vi filmade i ett rivningshus och målade en 20 meter lång tunnel. Det hände mycket utan att det kändes som det då. Det var lugnt och skönt. Jag ser fram emot nästa sommar då jag hoppas kunna vara med igen.

Text: Maria Jokitalo

2010
Tranås

Antal invånare: 14 197
Deltagare: 105
Boende: f.d. äldreboende
Lokaler: f.d. telegrafstation
Transportmedel: cyklar
Budget: 0kr

Längst ut på Storgatan vid den norra rondellen, ligger ett stort hus med en mindre tillbyggnad av gult tegel. Telia känner bara till att de äger den gula tillbyggnaden där de förvarar servrar. Den 1900 kvm stora gamla telegrafstationen har liksom, bara glömts bort.

Hit flyttar vi in.

Ester bygger ett stort slott av kartong på ovanvåningen. Alla är med och målar det. I det stora rummet bredvid bjuder Ilona senare in Tranås musikkår till ett stort marscherande performance. På entréplan ger Maryam efter för sin tillfälliga besatthet av kartor i massor av kollage. Utanför samlar Richard ett otal cykelvrak och startar en popup-cykelverkstad. I källaren förgyller Fredrik och Sofie sprickorna i golvet och Stina låter oss förvandla henne till en vampyr.

Med logi i andra änden av Storgatan, högst upp i ett före detta äldreboende bildar vi ett gemytligt kollektiv. I den långa korridoren mellan sovrummen, köket och allrummet, installerar Ossian en lång vattenrutschkana till allas stora glädje. På balkongen morgon och kväll följer vi de otaliga kajornas rutinmässiga förflyttningar mellan tak och nock, samt njuter av de långa regnbågarna över Tranås.

En hembygdsförening i närheten anordnar en kurs i näverslöjd som översköljs av entusiastiska Tommarummare. Det skalas, klipps och vävs i solskenet och en viss superhjälte möter dagens ljus. Köket i källaren av telegrafstationen får sedan ett vackert tillskott av muggar, bestick och tallrikar utav näver.

Aliceson fascineras av det stora antalet amerikanska bilar i området och bygger en karusell i en av Storgatans rondeller från vilken hon filmar de förbipasserande vrålåken under en av stadens cruisingdagar.

Anna Mia bygger en flera meter hög räv av trä och flyttkartong stående på bakbenen och målar den i en härligt röd färg med vita pälsdetaljer. En kväll får vi på grund av platsbrist idén att placera ut denna magnifika pjäs i rondellen utanför telegrafstationen där någon utomstående tänder eld på den under natten. Rävens träskelett i form av ett kors blottas därmed vilket skapar en kortvarig medial kalabalik i staden.

I juni bygger Jens med hjälp av flertalet närvarande Tommarummare en flotte med midsommarstång. En initial version av hans fortsatt expanderande Maretopia projekt. Magnus å sin sida bygger en lång, avsmalnande bro ut till en helt outforskad ö i Svartån som går genom Tranås. Badsjön strax utanför staden får många återkommande besök, karaoken på puben som ägs av en inflyttad britt likaså och VM-finalen i fotboll mellan Spanien och Nederländerna avnjuts på stadshotellets storskärm.

Ett kortfattat axplock av allt som hände denna sommar. Vistelsen i Tranås blir det mest omfattande Tomma rum projektet hittills i antalet konstnärer räknat. Efter oss lämnar vi bland mycket annat en samling konstverk på Eriksbergs museum och en nyöppnad lokal för kulturverksamhet. Något som Tranås senare tagit vara på genom exempelvis bildandet av ett kulturresidens.

Text: Daniel Torarp

Intervju med kultursekreteraren

2010 arbetade Ulf Samuelsson som kultursekreterare på Tranås kommun. Han var den som drog i flest trådar för att få Tomma rum till Tranås den sommaren. Nu, fem år senare, träffade jag Ulf över en kaffe för att ta reda på hur det var att organisera Tomma rum från kommunens sida.

Info: Ulf är född i Umeå och är utbildad på Konstfack i Stockholm. Han har arbetat med flera olika konst- och kulturprojekt sedan dess. Bland annat har han startat och drivit Motala Konsthall och arbetat som konstintendent inför kulturhuvudstadsåret i Umeå 2014.

Varför blev du kultursekreterare i Tranås och hur fick du dit Tomma rum?
Jag och min dåvarande sambo hade nyligen flyttat från Stockholm till ett litet samhälle utanför Tranås. Vi visste inte riktigt vad vi skulle göra där men vi ville komma ut på landet och testa någonting nytt. Kommunen sökte efter en kultursekreterare med inriktning konst och det verkade spännande så jag sökte jobbet. Jag kände några som drev Tomma rum sedan tidigare och jag tyckte att det fanns ett stort behov av att få ner ett sådant projekt till Tranås. Jag hörde mig för med kulturchefen och hon var intresserad men det fanns egentligen inga pengar. Det ska väl gå att ordna ändå tänkte jag och vände på varenda sten för att det skulle bli av även om det inte stod inskrivet i mina arbetsuppgifter.

Hur lyckades du övertala kommunen?
Jag presenterade projektet inför kommunens kulturnämnd och berättade hur pass viktigt det här projektet var. Om man jobbar som tjänsteman med inriktning konst lyssnar faktiskt de flesta på dig för de är livrädda för konst. Även i en kulturnämnd är det få som sitter på bred kunskap och de förlitar sig istället på tjänstemännen. Förpackar man saker snyggt kan man lyckas med det mesta.

Var det knepigt att ordna boende och arbetsplats till deltagarna?
Kommunen ägde inte Telegrafen utan det var Telia Sonera som gjorde det. Jag hade blivit lovad att få hyra den men han som ansvarade för deras fastigheter i södra Sverige fanns inte på plats utan bodde i Malmö och var väldigt svår att få tag i. Men jag ringde och tjatade och gaggade på honom jämt och till slut var Telia Sonera så pass bussiga att de lånade ut Telegrafen gratis. Att ordna boende var enklare eftersom kommunen redan ägde lokaler som stod tomma och låg centralt till. Så i slutändan kostade det hela egentligen inte mer än arbetstid.

Såg du någon fördel med att arrangera ett sådant här projekt i en mindre stad som Tranås?
Fördelen med en mindre kommun som Tranås är att det finns en närhet till att komma åt de personer som behövs för att lyckas genomföra idéer. Och det blir naturligtvis lättare att göra sin röst hörd jämfört med en större stad.

Fick du höra några dråpliga historier under projektets gång?
Jag fick höra mycket kring det där gänget från Frankrike. De klippte ett gigantiskt pentagram i gräsmattorna som de planterade svamp i. Ett stjärnmönster över hela Tranås, nån slags häxkonst. Det var fascinerande hur minutiöst och envetet de arbetade. Någon berättade för mig att han hade kört förbi dem på väg till ett möte och såg dem jobba längs vägkanten med en liten sax. Fyra, fem timmar senare hade han kört förbi igen och då hade de inte kommit mer än någon meter i klippandet.

Och så minns jag den två meter höga räven i papier mache som ställdes ut i rondellen under Grillnatta. En pyroman lyckades sätta eld på den och när tidningen kom dit för att rapportera var det bara stommen kvar, vilken var formad som ett kors. Så det hamnade i tidningen som korsbränning.

Hur gick snacket annars? Tyckte de att vi var UFO:n eller?
Det snackades något enormt om er på mötena och runt om i stan förstås. Hela projektet gav folk nya tankegångar som är viktiga för en så pass liten kommun. Många hade aldrig har fått chansen att se samtidskonst på det sättet tidigare.

Vissa tyckte väl att ni var UFO:n medan andra tyckte att ni skakade om och öppnade nya dörrar. Ni ska ju ställa frågor, det är det det handlar om. Annars blir allting så uppenbart hela tiden. Plötsligt så kommer ni dit och så börjar folk tänka; Vad gör de här? Varför ser det ut såhär? Vilka är det där? Vad vill de säga för någonting? Det är det som är en del av kärnan i Tomma rum, att ni kommer och vänder på allting. Så blir de här personerna som inte är vana att vara i kontakt med konst tvungna att praktiskt taget kliva över frågorna de annars aldrig får.

Obekvämt men nyttigt.
Ja många blir hotade av det, det är ju en naturlig reaktion. Det är som med precis vad som helst, främlingsfientlighet eller en ny maträtt, man ratar det på grund av att det är någonting okänt. Men där står det plötsligt och knackar på din dörr. ”Va fan står de där och planterar de där jävla svamparna för?” Det är det som är nyttigt. En kulturvitamin som är medicin för samhället. Annars är det så traditionellt, man tittar bakåt, Tranås store son Lennart Hyland eller pälsindustri. Det är en sjukdom i små samhällen. Ska man satsa på ett nytt konstverk ställs det inga frågor utan det hävdas bara och då blir det en massa gubbar i brons. Om man inte styr det åt något annat håll förstås.

Känslan efter projektet då? Negativt och positivt?
Det var ett slags misslyckande att reaktionerna inte blev starkare och jag tycker att att det blev för lite diskussion.

Skulle vi ha trampat på fler tår?
Ja det är en fördel att trampa folk på tårna så de blir jävligt arga, ledsna och glada. Det värsta som finns är att komma till en plats där det är helt tyst, där ingen orkar reflektera eller reagera på någonting. Det är ett friskhetstecken när folk ifrågasätter saker.

Det var positivt att flera fick träffa på och få förståelse för ung, fräsch samtidskonst och det blev många fina projekt ute i samhället. Det hade jag hoppats på men inte räknat med. Visst blev det lekstuga ibland, saker ramlade snett och blev inte så bra men det spelade ingen roll. Det märktes att folk hade roligt och det var många projekt som blev väldigt lyckade tack vare det.

Intervju: Jonas Gazell

2013

Unnaryd

Antal invånare: 759
Deltagare: 78
Boende: studentkorridor på Vildmarksgymnasiet
Lokaler: skola, lada, tipi, bil, festival
Transportmedel: två minibussar, cyklar
Budget: 55 000kr Region Halland

Jag hade aldrig tidigare hört talas om ett Vildmarksgymnasium. Inte heller har jag bott på internat i Halland. Sommaren 2013 fyllde jag i dessa erfarenhetsluckor, dock i avsaknad av både lärare och elever, då jag som deltagare och arrangör var med på Tomma rum i Unnaryd.

Inget Tomma rum är ett annat likt lyder ett gammalt ordspråk. I Unnaryd bodde vi alla på rad i sovrum utefter en lång korridor. I änden låg arbetslokal/matsal, ett litet kök och tv-rum. Detta bidrog till mycket umgänge mellan deltagare då alla vistades under samma tak. Det pågick hela tiden parallella projekt såsom låtskrivande, kompostbygge och skissbokstillverkning. Ensamvargen kunde dock ta sin tillflykt till 70-mannatipin som fanns utanför skolbyggnaden.

Förutom det lilla samhället med prydligt klippta gräsmattor (vem minns inte mängden av automatiska robotgräsklippare!) fanns där en fantastisk bokskog på gångavstånd från Vildmarksgymnasiet. Här anordnades skattjakter, nattliga promenader och en och annan filminspelning.

Vi sökte oss utanför Vildmarksgymnasiet i jakt på en bra utställningsplats, det lilla torget mitt i Unnaryd blev en av dessa platser. Där fanns en rondell med ett lusthus samt en stor gräsmatta. En mängd små galleriytor installerades där i form av ett tält, en gammal bil, och busskuren. I samhällets centralaste punkt kunde folk sedan titta förbi på en kopp kaffe, bullar och såklart konst i alla dess former.

En annan plats var Unnaryds vackra bibliotek där hela huset stod till vårt förfogande. Den konstsugne kunde här avnjuta; en inbyggd konstnär, en löparvideo och levande musik mellan raderna av låneböcker.

Det blev ingen ekorrjakt, kanotpaddling eller pinnbrödsbakning under min vistelse på Vildmarksgymnasiet. Däremot blev det en början på en illustrerad novellsamling, många fina minnen och ett mycket lyckat Tomma rum.

Text: Linn Björklund

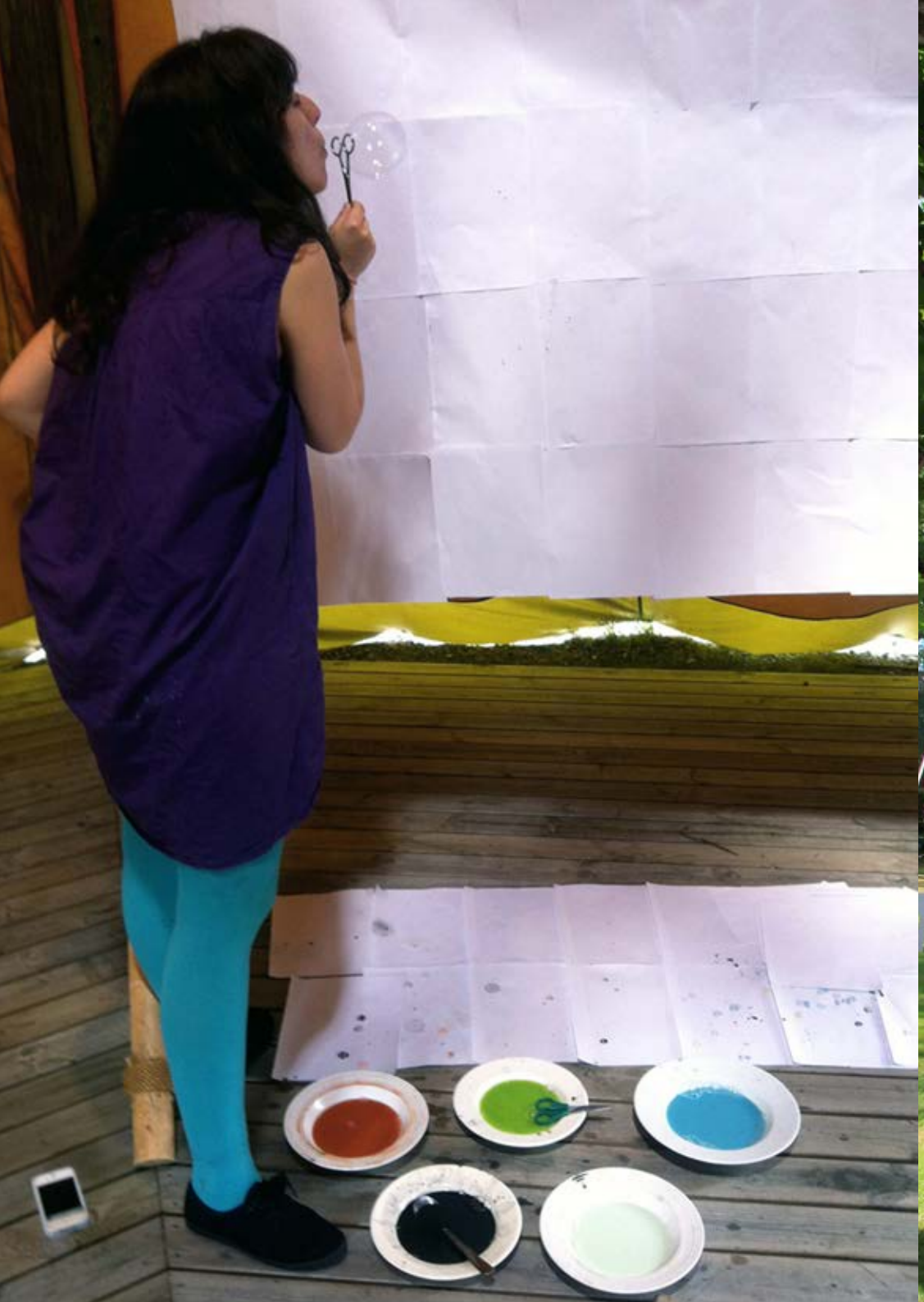

HYLTE
BOSTÄDER

2009

Emmaboda

Antal invånare: 9 033
Deltagare: 70
Boende: skola
Lokaler: möbelvaruhus, festival
Transportmedel: kommunvolvo, limousin, cyklar
Dokumentation: trycksak, utställning i Botkyrka Konsthall
Budget: 0kr

Jag minns ett möbelvaruhus som stod tomt. På våren blommade ett körsbärsträd på gården.

När det regnade samlades vattnet i fördjupningarna på parkeringen där raggarna gjort cirkelmönster genom att gasa och bromsa samtidigt. Burna, sa Micke på sin folkliga värmländska. Tågstationen låg intill. Jag kom till Emmaboda med tåget. Min pojkvän sedan sex år kramade mig flera gånger. Hans bästa vän sa: ”Det här är första gången som jag kan se att du tycker om henne”.

Mittemot varuhuset låg en pizzeria och ett kultförklarat femtiotalskafé. Pizzeriaägaren gav oss ibland gratis pizzor. Jag förstod aldrig varför. Kanske gillade han konst?

På fiket fick jag en flashback från senaste gången jag besökt Emmaboda, som tonåring på festival. Min dåvarande pojkvän bröt ihop, låg och grät i ett tält. Från den sommaren mindes jag också Ida, en tjej som kunde rulla cigaretter med bara en hand.

Denna gång åkte jag runt i bil och letade efter ormbunkar och fingerborgsblommor att gräva upp. När jag hoppat över ett dike med spaden i handen var jag bara centimeter ifrån att landa på en huggorm. Den nöjde sig med att väsa och ringlade sedan in i ett snår. Ibland känns det som om andra djur är mer mogna. Mitt hjärta slog så snabbt.

När min vän från Tyskland kom på besök hade hon sex med en av arrangörerna. Det var då jag insåg vilken kysk och nykter tillställning Tomma rum vanligtvis är.

En liten flicka från England, Zainab, tog emot i entrén och erbjöd pepparkaksbak. Maryam höll i en verkstad där vem som ville kunde bygga en robotdräkt. Moa satt och skrev. Olof gjorde porträtt av besökare. Angelica sydde på ett stort öga i tyg. I slänten ned mot källarvåningen grävde jag ned ormbunkarna och fingerborgsblommorna.

Tre flickor från Ungern dök plötsligt upp en dag. Ingen förstod hur de hittat dit. De bjöds på tårta i kommunhuset. Kommunen hade också ställt en svart limousine till vårt förfogande. Ibland åkte vi i den till någon sjö för att bada.

På nätterna sov vi på golvet i en sommartom skola.

Det finns ett foto där vi alla ligger på golvet i varuhuset och tittar i speglar. Jag hade efterlyst speglar på lokalradion. Jag fick så många speglar att jag inte kunde använda dem alla. Det gav mig dåligt samvete. Till sist åkte jag hem och lämnade kvar en halvfärdig skulptur. Tanken var att man skulle kunna stoppa upp sitt huvud i en spegelsal och se sig själv i oändlighet.

Sex år senare sitter jag i min ateljé och tänker på speglar igen. Jag tänker att jag skulle vilja bygga kuber av spegelglas och placera i skogen. Jag vet inte varför. Kanske så att en jägare kan få syn på sig själv.

Text: Sofie Nohrstedt

o o

2006

Bromölla

Antal invånare: 7 714
Deltagare: 14
Boende: hus
Lokaler: skola, hus
Transportmedel: cyklar
Budget: 0kr

Sommaren 2006 tog Bromölla kommun emot oss. Vi fick bo på en skola nära havet i Edenryd. Vi gick ner till havet på en liten väg mellan små hus. En av de många soliga dagarna satt Jennie och Birgitta och målade akvarell på vägen ner till havet. Birgitta målade av ett litet hus och Jennie soptunnan som stod bredvid.

Jag spelade in en film tillsammans med Johan om att vara kissnödig och hur skönt det då är att sedan få kissa. På något sätt skulle det relatera till Ivöverken, Bromöllas största industri där det tillverkas toalettstolar och elisolatorer. Filmen visades sedan under en utställning på biblioteket i Bromölla. Eva, kultursekreteraren i Bromölla höll invigningstal. Johan och Sara spelade och vi hade gjort två tårtor med jordgubbar som vi ställde under Saras superstora björnteckning.

Det kom nog nio personer på vernissagen, bland annat en konstnär från Brasilien med lockigt svart hår. Vi hade ringt henne innan. Hon bodde i Bromölla och kunde en del svenska. Hon kom också och hälsade på oss på skolan i Edenryd.

Kylskåpen brummade mycket i den ena byggnaden. Kökspersonalen tyckte att vi skulle köpa nya skärbrädor efter projektet men jag förstod aldrig varför.

Eva, kultursekreteraren, bodde nära oss i Edenryd. Vi hade fått låna cyklar så vi cyklade hem till henne. Hennes man hjälpte Estelle Ferreira att föra över bilder till datorn, sedan fikade vi. Deras son spelade i ett band. Jag tror Estelle och kanske också Sara var ute och festade lite med sonen och hans band. Estelle är från Frankrike och pratar engelska med fin brytning. I gymnastiksalen

täckte hon golvet med papper. En del av pappret fick vi från Stora Ensos fabrik i närheten. Den såg ut som ett rymdskepp på natten. Ett omklädningsrum hade Mathias gjort om till en musikstudio.

Det skönaste var en kväll när vi satt och åt i Sölvesborg och Mathias frågade om vi hade lust att hjälpa honom eller vara med i hans projekt. Han ville fota oss med kläder på i natten i vatten, i havet. Jag satt där på restaurangens uteservering med ölen, lite frusen. Det var rätt sent och jag var småtrött.

- Bada med kläder... Kände hur jag rynkade på näsan samtidigt som hela gruppen i samklang sken upp och utropade:

- Yes, när? Nu va?!

Hörde jag rätt? Shit, vad grinig jag var alltså. Kort senare låg vi allihopa i vattnet med mörkret och natten omkring oss. Så vackert och jag kände hur bra det är med andra människor ibland. Så väldigt fint att alla var på. En skön bild att få vara med i.

Text: Emma Ströde

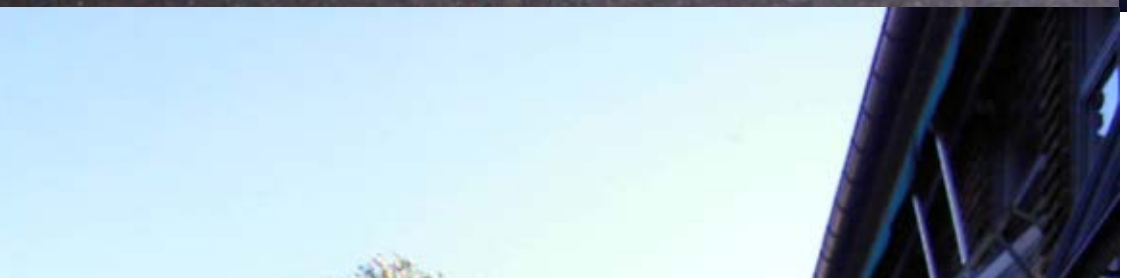

Tomma rum finns i Sverige vill tacka: Maryam Fanni, Helena Paulin-Strömberg, Konstnärsnämnden och alla som bidragit med material till katalogen. Vi vill också tacka alla besökare, deltagare och arrangörer som med blod, svett och glädjetårar möjliggör Tomma rum varje år. TACK!”

- Startade - ~~Inga förutsägande att bara starta~~ Utifrån funkar om konstens roll och plats. Konstnär. Elit. Atelje - galleri - konstnärsvärld. ~~Publik~~ ~~Deltagare~~ kreativitet. Alla är, har behov av att skapa. Helt unika. pengar. möjlighet. Plats

Konsten ungdomsrd. Konstnären ungdomsrd. - Nå ut - vara del av samhället

släpp lös allas kreativitet

- Internet - hemsida

Konstnären - konsten vår nästings. - Vilka ut, ej beroende av pengar el konstnärsbidrag. Du kan

- I de utifrån tankar om kultur - konst - roll - samhälle - ekonomi. - elit -konst fri från institutionen - kan gå själv - ej vara emot ~~konst~~

- över kommuner - samarbeta

- startade upp samarbetet
- bildades arbetsgrupp som har ~~samarbetet~~ bytts ut under våren - fortsatt.

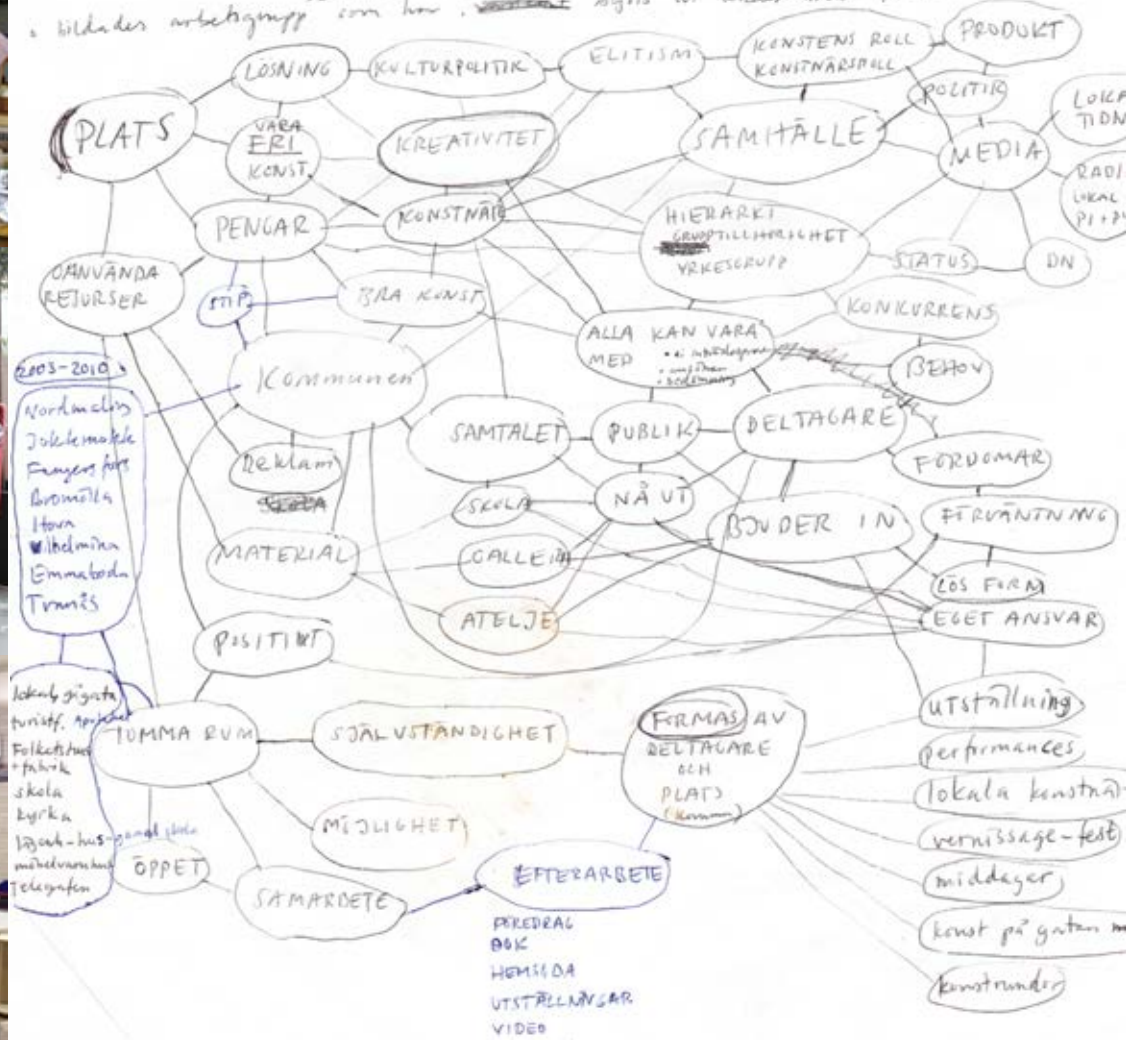

Till: kommun@ockero.se; info@odeshog.se; kommun@orebro.se; kommunkontor@orkelljunga.se; kommunen@ornskoldsvik.se; kommun@ostersund.se; kommun@osteraker.se; kommunen@osthammar.se; kommunen@ostragoinge.se; kommun@overkalix.se; kommun@overtornea.se; ydre.kommun@ydre.se; kommunen@ystad.se; kommun@amal.se; angr@ange.se; are.kommun@are.se; kommun@arjang.se; komeun@asele.se; kommun@astorp.se; kommun@atvidaberg.se; info@almhult.se; kommun@alvdalen.se; kommunen@alvsbyn.se; kommun@alvkaleby.se; info@angelholm.se; vadstena.kommun@vadstena.se; kommunstyrelsen@vaggeryd.se; kommun@valdermarksvik.se; kommun@vallentuna.se; vansbro.kommun@vansbro.se; vara.kommun@vara.se; ks@kommunen.varberg.se; kansliet@vaxholm.se; kommun@vetlanda.se; vilhelmina.kommun@vilhelmina.se; kommun@vimmerby.se; vindeln.kommun@vindeln.se; komeun@vingaker.se; kommunen@vargarda.se; vanersborg.kommun@vanersborg.se; vannas.kommun@vannas.se; varmdo.kommun@varmdo.se; kommunen@varnamo.se; vasterviks.kommun@vastervik.se; info@vasteras.se; Informationsavdelningen; info@tanum.se; info@tibro.se; tidaholms.kommun@tidaholm.se; tierpskommun@tierp.se; kansli@timra.se; kommunen@tingsryd.se; kommun@tjorn.se; kommun@tomelilla.se; torsby.kommun@torsby.se; info@torsas.se; kommun@tranemo.se; tranas.kommun@tranas.se; trelleborgs.kommun@trelleborg.se; trollhattans.stad@trollghattan.se; trosa@trosa.se; kommun@tyreso.se; tabykommun@taby.se; kommunen@toreboda.se; kommun.info@sala.se; info@salem.se; kommun@sandviken.se; sigtuna.kommun@sigtuna.se; simrishamns.kommun@simrishamn.se; kanslihuset@sjobo.se; skara.kommun@skara.se; stadshuset@kommun.skellefteo.se; kommun@skinnskatteberg.se; kansli@skurup.se; info@skovde.se; kommun@smedjebacken.se; kommun@sollefteo.se; sollentuna.kommun@sollentuna.se; solna.forum@solna.se; ks@sorsele.se; info@sotenas.se; kommunen@staffanstorp.se; kommunen@stenungsund.se; storfors.kommun@storfors.se; ks@storuman.se; kommunstyrelsen@strangnas.se; kommun@stromstad.se; stromsund.kommun@stromsund.se; sundsvalls.kommun@sundsvall.se; kommun.kansli@sunne.se; kommunen@surahammar.se; info@svalov.se; kommunen@svedala.se; kansliet@svenljunga.se; kommun@saffle.se; kommun@sater.se; kommun@savsjo.se; kommunstyrelsen@soderhamn.se; kommun@soderkoping.se; sodertalje.kommun@sodertalje.se; solvesborgs.kommun@solvesborg.se; kommun@pajala.se; partille.kommun@partille.se; kommunhuset@perstorp.se; kommun@pitea.se; ragunda.kommun@ragunda.se; robkomm@robertsfors.se; stadshuset@ronneby.se; rattvik@rattvik.se; kommunen@uddevalla.se; kommun@ulricehamn.se; umea.kommun@umea.se; upplands.vasby.kommun@upplandsvasby.se; upplands-bro.kommun@upplands-bro.se; uppsala.kommun@uppsala.se; ledningskontoret@uppvidinge.se; kommun@ockelbo.se; ks@olofstrom.se; orsa.kommun@orsa.se; kommun@orust.se; kommun@osby.se; kommunen@oskarshamn.se; kommun@ovanaker.se; registrator@oxelesund.se; nacka.kommun@nacka.se; nora.kommun@nora.se; info@norberg.se; kommun@nordanstig.se; norrkoping.kommun@norrkoping.se; norrtalje.kommun@norrtalje.se; info@kommun.norsjo.se; nybro.kommun@nybro.se; kommun@nykvarn.se; kommun@nykoping.se; kommunstyrelsen@nynashamn.se; kommunstyrelsen@kommun.nassjo.se; kommunstyrelsen@malmo.se; kommun@malung.se; kommun@mala.se; info@mariestad.se; ks@kommunen.markaryd.se; markskommun@mark.se; kommunen@mellerud.se; kommunstyrelsen@mjolby.se; mora.kommun@mora.se; motala.kommun@motala.se; kommun@mullsjo.se; kommun@munkedal.se; kommun@munkfors.se; kommunen@molndal.se; kommun@kommun.monsteras.se; kommunstyrelsen.kansli@morbylanga.se; kommun@laholm.se; kommun@landskrona.se; kommun@laxa.se; lekebergs.kommun@lekeberg.se; kommun@leksand.se; lerums.kommun@lerum.se; kommunstyrelsen@kommun.lessebo.se; lidingo.stad@lidingo.se; kommun@lidkoping.se; kommunen@lillaedet.se; kommun@ljusdal.se; kommun@lindesberg.se; kommun@linkoping.se; kommunstyrelsen@kommun.ljungby.se; kommun@ljusnarsberg.se; kommunstyrelsen@lomma.se; info@ludvika.se; lulea.kommun@lulea.se; lunds.kommun@lund.se; kommun@lycksele.se; registrator@lysekil.se; jarfalla.kommun@jarfalla.se; kommunstyrelse@jonkoping.se; info@karlshamn.se; kommun@karlskoga.se; karlskrona.kommun@karlskrona.se; kommun@karlstad.se; kommunen@katrineholm.se; kommun@kil.se; kinda@kinda.se; kommun@kommun.kiruna.se; kommun@klippan.se; knivsta@knivsta.se; kramfors.kommun@kramfors.se; info@kristianstad.se; stadskansliet@kristinehamn.se; krokoms.kommun@krokom.se; kommun@kumla.se; kommun@kungsbacka.se; info@kungsor.se; kungalv@kungalv.se; kommunen@kavlinge.se; kopings.kommun@koping.se; kommun@kalix.se; kommun@kalmar.se; karlsborg.kommun@karlsborg.se; kommunkontoretpost@kommun.hogsby.se; kommun@harnosand.se; kommun@harryda.se; kommunen@hassleholm.se; kommunen@hoganas.se; kommunen@horby.se; komeun@hoor.se; kommun@herjedalen.se; hellefors.kommun@hellefors.se; kommun@habo.se; kommun@hagfors.se; kommun@hallsberg.se; hallstahammarskommun@hallstahammar.se; halmstads.kommun@halmstad.se; hammaro@hammaro.se; haningekommun@haninge.se; kommun@haparanda.se; information@heby.se; kommun@hedemora.se; helsingborg@helsingborg.se; herrljunga.kommun@admin.herrljunga.se; kommunen@hjo.se; hofors.kommun@hofors.se; huddinge@huddinge.se; kommunen@hultsfred.se; info@hylte.se; fagersta.kommun@fagersta.se; kommun@falkenberg.se; kommunen@falkoping.se; info@falun.se; kommun@filipstad.se; post@kommun.finspong.se; flens.kommun@flen.se; kommun@forshaga.se; info@fargelanda.se; info@gagnef.se; kommunen@gislaved.se; gnesta.kommun@gnesta.se; kommun@gnosjo.se; gotlands.kommun@gotland.se; kommunstyrelsen@grums.se; kommun@grastorp.se; kommun@gullspang.se; post@kommun.gellivare.se; gavle.kommun@gavle.se; gotene.kommun@gotene.se; kommun@dalsed.se; kommunen@danderyd.se; kommun@degerfors.se; info@dorotea.se;

Karlsson, Astrid Hemer Nordenhake, Beata Hemer, Tanja van de Meulebrouck, Maryam Fanni, Kajsa Åhlander Persson, Helen Legeby, Anna Moberg, Jenny Juréen, Inez Edström, Jens Thoresson, Magnus W Mellgren, Linn Björklund, jennie Öberg, Julia Olofsson, Johan Sandås, Maja Lagusson, Dan Göransson, Mikael Lindahl, Peter Birath, Embla Ardal, Moa Schulman, Sepidar Hosseini, Nils Sandoz Karlsson, Anna Neander, Ylva Söderström, Maria Westmar, Kim Ekberg, Reidar Söderin, Anne Louise Stangeland, Eyal Shachar, Olof Svenblad, Klara Wiksten, Vitmar Qinami, Ylva Eklöf, Karin Bäckström, Jon Perman, Daniel Torarp, Viviane Rebouças Julião, Lauren Greenwood, Johanna Olausson, Sara Forsström, Anna Sóley Tryggvadóttir, Linnea Hansander, David Nordström, Patrycja Pajak, Kaisa Riisager, Carl Hedén, Britta Grassman, Erik Hårdstedt, Isis Marina Graham, Erik Malmsten, Linnéa Pettersson, Nils Sandström, Rhiannon Hunter, AnnaMia Brolund, Lovisa Svensson, Natalia Blanco Álvarez, Magnus Oledal, Fredrik Sjögren, Leo Park, Joséphine Vejrich, Sandeep Paradkar, Ebba Petrén, Katarina Lund, Solveig Thorodden, Verity Birt, Vanessa Santullo, Zebastian Larsson, Emilie Aspenström, Franz Edvard Cedrins, Caroline Donath, Magnus Holmgren, Amanda Karlsson, Alda Kravec, Rikard Hultman, Lise Seier Petersen, Annika Strömberg, Emilia Norman, Tobias Liljedahl, Tim Ekberg, Hedvig Bergman, Foad Arbabi, Joe Crowdy, Patrik Johansson, Karl-Johan Sellberg, Sofia Calizaya Malygina, Eva-Marie Elg, Linn Ragnarsson, Adam Wallenberg, Albert Olin, Ramzi Johansson, Erik Sundberg, Ylva Nordgren, Alexander Eriksson, Ida Kukkapuro 2013: Agnes Einerstam Karis, Alda Kravec, Amanda Varhaugvik, Ami Kohara, Angelica Falkeling, Ann Gustafsson Strandvik, Anna Engvoll, Anna Weyer, Anne Öhrling Dersén, Anne Louise Stangeland, Berit Viklund, Bernard Johansson, Björn Aneer, Brett Ascarelli, Britta Tegby Frisk, Camille Johnston, Caroline Donath, Casia Bromberg, Clara Birnbaum, Conrad Noack, Daniel Torarp, Ebba Gyllenhak, Elis Hoffman, Erik Hårdstedt, Ernesto Garcia, Eyal Shachar, Goutam Ghosh, Hanna Egeltoft, Hanna Widgren, Hannah Shimabukuro, Hedvig Bergman, Helle Lindskog, Ida Gulbrandsen, Ivanka Annot, Jason Ramanah, Jennie Öberg, Jenny Jureen, Johan Midtsian, Johanna Olausson, Johannes Hagman, Jonas Gazell, Kári Tulinius, Kadri Toom, Klara Schyberg, Lina Sundén, Linn Björklund, Linnea Hansander, Lisa Renvall, Liva Isakson, Lotte Scott, Lovisa Åbrink, Lovisa Svensson, Magnus Holmgren, Marie Bondeson, Mattias Söderberg, Mattias Cantzler, Michael Cedlind, Mikael Lindahl, Moa Schulman, Nils Karlsson, Ortiz Diego, Patrycja Pajak, Rikard Hultman, Sören Johansson, Sara Ocklind, Selma Sjöstedt, Sepidar Hosseini, Sofie Nohrstedt, Tejerina Javiera, Tobias Liljedahl, Tom Waldton, Trish Roan, Ulfhild Ohlsson Westin, Ulla Hultberg, Valentina Merzi, Verity Birt, Ylva Eköf, Zak Stratfold 2014: Alanna Lynch, Alex Culshaw, Alice Oldfield, Ami Kohara, Anna Vasylkova, Blaithin Mac Donnell, Britta Grassman, Britta Tegby Frisk, Camille Johnstonm Daniel Torarp, Debhora Vega, Elis Hoffman, Elton Kore, Embla Ardal, Ernesto Garcia, Genevieve Lutkin, Hannah Wiker Wikström, Ida Gulbrandsen, Igor Isychenko, Inez Edström, Jacquelyn Davis, Jane Geiger, Jason Ramanah, jennie öberg, Jenny Berger Myhre, Johannes Hagman, Jonas Modin, Jonathan Powell, Karl-Johan Sellberg, Keira Greene, Kim Ekberg, Klara Schyberg, Linn Björklund, Lisa Renvall, Lisen Båverud Olsson, Lotte Scott, Lovisa Wallerström, Magnus Oledal, Maria Lundström, Maria Winbjörk, Martina Axelsson, Michael Cedlind, Michael Verweij, Miguel Angel Rodriguez Fernandez, Mimmi Borselius, Nia Konstantinova, Nils Karlsson, Nina Fridell, Pernilla Fagerlönn, Rikard Hultman, Sara Guldmyr, Sara Hibbert, Stella Huber, Thomas kaniok, Thomas Skeens, Tobias Liljedahl, Ulfhild Westin, Verity Birt 2015: Aaron Mendelson, Ami Kohara, Angelica Ruffier-Holmqvist, Angelica Chio, Anna Neander, anna norén, Anna Pettersson, Anna Norén Johansson, Åsa Landahl, Bernhard Wöstheinrich, Carl-Johan Rosén, Caroline Donath, Carolyn Clayton, Cecilia Björk, Christine Kriegerowski, Daniel Torarp, Elisabet Ericson, Ellakajsa Nordström, Embla Ardal, Emil Andersson, Emma Rissanen, Emmelie Gry Rudsberg, Erik Sjödin, Erik Hårdstedt, Fabian Tholin, Fredrik Vintilescu, Fredrik Bjernelind, Georgia Sowerby, Gillian Martin, Giulio Baistrocchi, Hannah Wiker Wikström, Hazel Dowling, Helena Wallberg, Henrik Öbrink, Inez Edström, Jason Ramanah, Jennie Öberg, Joe Crowdy, Johan Karlsson, Johan wide, Johanna Bernhardson, Johannes Hagman, Johannes Fliess, Jonas Gazell, Jonatan Lyrefelt, Julia Olofsson, Kamen Zlatev, Karin Blomgren, Karin Ekberg, Karl-Johan Sellberg, Katrin Lysvret, Kim Ekberg, Kjersti Austdal, Liam Fogerty, Linn Björklund, Lisa Renvall, Louise Stiernström, Magnus Oledal, Malena Norlin, Maria Bjorkdahl, Maria Jokitalo, Maria Lundström, Martina Axelsson, Mascha Kriegerowski, Michael Cedlind, Mikael Lindahl, Mikaela Svensson, Mimmi Borselius, My Eklund, Neha Kudchadkar, Nico Schmidt, Nils Karlsson, Olga Gniady, Oskar Svensson, Patricia Aramburu, Patrycja Pajak, Pernilla Wesström, Richard Martin, Rikard Hultman, Rosie Kennedy, Sandeep Paradkar, Sören Johansson, Tobias Liljedahl, Tomas Stark, Tova Eriksson, Winnie Westerlund